

Hoàng Kim Thử Tham Ăn

Contents

Hoàng Kim Thử Tham Ăn	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	11
10. Chương 10	13
11. Chương 11	14
12. Chương 12	15
13. Chương 13	16
14. Chương 14	18
15. Chương 15	20
16. Chương 16	23

Hoàng Kim Thử Tham Ăn

Giới thiệu

Editor: Tiểu Minh Minh
Thể loại: truyện ngắn đam mỹ, hài hước, cường công tiểu khả ái thụ (hắc hắc)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-kim-thu-tham-an>

1. Chương 1

“Sư phụ tha mạng” Ta liên cổn đái ba* hòng thoát ly khỏi vòng phát hoả của sư phụ, nhìn thấy sư phụ nổi trận lôi đình như vậy, ta biết lần này sự tình thật nghiêm trọng.

“Người không hổ là đồ con chuột, ngay cả đào tiên cũng dám ăn vụng!” Sư phụ liền biến ra một đại đích vọt**, rượt đánh ta khắp phòng.

“Sư phụ, ta là hoàng kim thử không phải con chuột.” Vừa chạy vừa phản bác, ta phải nói rõ, ta là một hoàng kim thử đáng yêu, tuy rằng thích ăn vụng đồ vật này nọ, nhưng tuyệt đối không phải là một con chuột bình thường.

“Ta không cần biết ngươi là chuột gì, dám ăn vụng tiên đào thì phải gánh vác hậu quả!” Nguy hiểm thật, mấy lần đều suýt chút nữa đánh trúng ta, may mắn ta đã sớm bị sư phụ huấn luyện ra một bộ hảo thân thủ, liền cổn đái ba thậm chí một sợi lông của ta người cũng đừng hòng chạm tới.

“Lap, Lap, Lap...Sư phụ đừng đánh nữa a.” Kì thực ta cũng đâu cố ý. Khi vị tiên tử tỷ tỷ trưởng quân vườn đào đến chỗ sư phụ nhận lễ vật, nàng đã đặt giỏ đào trong phòng khách. Khi trở về, nhìn thấy một giỏ đầy đào toả hương thơm ngọt, ta cư nhiên là nhìn không được ném thử một trái. Kết quả không kiểm chế được mà chén sạch giỏ đào kia. Sư phụ từ trong đi ra thấy ta nằm trên bàn vuốt bụng, rên rĩ.

“Hắc hắc!” Sư phụ thật là giảo hoạt a, thừa lúc ta đang cười đắc ý liền lấy một cái lưới từ trên chụp lấy ta, vậy là ta đã rơi vào ma trảo của sư phụ.

“Sư phụ, đệ tử biết lỗi rồi a, người tha cho tadi.” Bị nắm trụ đương nhiên phải nhận sai, ta không muốn vì mấy quả đào mà bị sư phụ trừng phạt một phen. Hơn nữa “bắt tử phóng sinh”, câu nói này đối với ta thật sự là thể hiện vô cùng đúng.

“Người thật lớn gan a! Người có biết đó là đào tiên dùng để dâng lên Vương Mẫu Nương Nương trong ngày mừng thọ hay không! Người như thế này kêu sư phụ làm sao giao phó đây. Người, người đi chết đi!” Ta đây anh tuấn phi phạm, vậy mà sư phụ không thèm để ý lời cầu xin của ta, một cước đem tẩm thân đáng yêu này đá ra ngoài. Trong giây lát, ta đã mất hút trong tầng mây.

“A!” Mông đau quá, may mắn ta hiện là thử thân, nếu đổi thành nhân thân mông chỉ sợ đã sớm xuất thành hai cánh hoa. Chết tiệt! Sư phụ xuống tay tuyệt không lưu tình a.

Đây là làm sao? Hình như cũng là một ngọn núi, rất giống với ngọn núi của sư phụ a, không biết có thần tiên hay không? Hoặc là có người hay không?

Nghĩ mãi không xong, với lại sau khi trải qua một đoạn dài trường đồ phi hành, bụng ta lại réo âm lên. Bò từ trên mặt đất dậy, ta nhanh chóng đi lòng vòng trên núi.

“A! Vận khí không tồi, có toà sơn trang.” Có lẽ ra bị sư phụ đá ra ngoài cũng không phải là chuyện xấu gì. Trước mặt ta là một trang viện hoa lệ rộng lớn, xem ra bên trong hẳn đồ ăn ngon không ít a. Ta lần a lần a, ta lần đến cửa lớn của trang viện, do không cẩn thận nên đầu đập vào bậc thềm một cái rõ đau. Bất wá nghĩ đến trong trang có không ít đồ ăn ngon nên căn bản ta chẳng thèm để ý gì nữa.

Tìm hết nửa ngày, ta rốt cục cũng tìm được một cái lỗ nhỏ ở góc cửa, từ cái lỗ đó ta chui vào bên trong. Oa.....thật sự là xinh đẹp a, có sơn có thủy, còn có hoa, so với nơi ở của sư phụ thật sự chỉ hơn chứ không kém, xem ra chuyến đi này không tệ.

“Ân, thơm quá.” Một cỗ mùi từ bên trong trang bay tới, không phải ta tự thối phồng đâu nha, ta chính là chuyên gia tìm đồ ăn đó. Lần lần mò mò, ta tìm tới được nơi mùi hương phát ra.

“Ngại quá, ta ăn trước đây.” Trong phòng không một bóng người, ta leo lên trên bàn, gặm lấy cái chân gà thơm ngon. Lúc này ta mới phát hiện, dựa vào bộ dạng hiện tại của mình thì không biết đến khi nào mới có thể ăn hết chỗ này đây?

“Ta biến, ta biến, ta biến biến biến.” Ân, rốt cục biến thành người, thế này thì có thể hảo hảo ăn một bữa cơm no căng luôn. Ta nắm lấy chân gà liền hướng trong miệng mà nhai, đương nhiên còn có cá nữa. Nơi này thật sự là thiên đường a!

“No.....quá.....!” Ta ợ một cái thật lớn, lấy bàn tay đầy dầu mỡ lau một chút ở miệng, vỗ vỗ bụng chuẩn bị “chạy” lấy người.

“Người đã no rồi, nhưng ta thì chưa a!” Một giọng nói từ người từ cửa phòng truyền đến.

=====

*liên cổ đại ba: hình dung bộ dáng chạy tán loạn.

**một đại đích vọt: một cây vọt lớn.

2. Chương 2

“Người, người, người” Ai, thật là, ăn vụng bị bắt ngay tại trận. Hôm nay rốt cục là cái ngày gì đây, không bị sư phụ bắt được thì lại bị gã nam nhân gương mặt không tồi này bắt quả tang.

“Người đem cơm trưa của ta ăn mất, người nói ta phải làm sao bây giờ?” Nam nhân chớp chớp mi, tiến gần lại niết* mạnh hai má ta.

“Buông tay, là ta ăn đó, người làm gì ta?” Thật là, mặt của ta không phải là cái bánh bao. Hắn nặn nặn cái gì chứ?

“Người thật đúng là cường tình đoạt lý. Thôi, như vậy đi, nhìn dáng vẻ của người ta chắc chắn người không có gì để bồi cho ta, vậy thì đem người bồi cho ta đi!” Hắn nói dường như ủy khuất lắm, không những không thu tay về mà còn dụng sức vào tay kẹp chặt lấy ta.

“Không cần, ta là ta, ta không bồi cấp bất luận kẻ nào!” Nói đùa hả! Cho dù là sư phụ, ta cũng chưa đem mình bồi cho người, giờ một tên miệng còn hôi sữa như hắn dựa vào cái gì muốn ta chính mình bồi cấp chứ.

Hắn bắt quả chỉ là một phạm nhân, muốn vậy khốn một tiên thử có mấy trăm năm đạo hạnh như ta, quả thực mơ mộng, ta phải biến thân nhanh. Ta ngay lập tức biến trở về thử thân, dùng ngay “chuột bay thần cổn**” thoát ly hiện trường, chiều này đã từng cùng ta tiêu dao một thời đó nha.

Ta lần a lần a.....Hé mắt, như thế nào lại thấy chung quanh tối như mực thế này. Mặt đất này khá mềm, ẩm ướt mà lại còn động dẩy nữa.Ta đứng lên cử động, ần, cơ bắp cũng không tệ lắm.

Ui cha, bỗng nhiên ta và một lượng nước bị đẩy đến một nơi trên một mặt đất khác, lần hai vòng ta mới phát hiện trước mắt mình xuất hiện một cái đầu cùng con người, rõ ràng là hổ đó. Ồi mẹ ơi!! Ta vừa rồi không phải là từ trong miệng hắn đi ra chứ, cái này thật đúng là “thử nhập hổ khẩu” mà.

“Nguyên lai người là con con chuột a, trách không được sao lại tham ăn như vậy.” Ôi, trời ơi! Lão hổ mở miệng nói chuyện kìa.

“Người, người là ai ?” Ta bắt đầu nói năng lộn xộn. Con hổ già này sẽ không đem ta biến thành điểm tâm để ăn đấy chứ.(ông thần chuột này mơ mộng quá, bé tẹo thế kia chẳng bỏ dính răng lão đại hắn nữa là, xì....)

“Ta? Người trước đó mặc kệ ta là ai cơ mà? Như vậy đi, người đáp ứng lưu lại đây thì ta sẽ không ăn người.” Lão hổ như nhìn thấu được lòng ta nên mới đưa ra một yêu cầu biến thái như vậy, đã thế còn dùng đầu lưỡi liếm liếm thân thể đáng yêu của ta nữa chứ, làm cho thử mao của ta đồng loạt dựng lên hết, nhìn y như con nhím.

“Lão hổ đại ca, chỉ cần người không ăn ta, muốn ta làm gì ta cũng làm hết.” Hoàn hảo hoàn hảo, chỉ cần có thể lưu lại cái mạng nhỏ này thì còn có thể ăn, cái gì cũng có thể đáp ứng, ta về mặt siểm nịnh nói.

“Tốt lắm,người vào đi thôi.” Lão hổ biến ra một cái kim lung*** đặt ở trước mặt ta. Vì đồ ăn, vì cái bụng, ta cúi người tự mình chui vào. “Cạch” một tiếng, cửa ***g đóng lại.Ta bây giờ đã thành một con lung trung thử a.(chuột trong ***g)

“Ha ha, ta phát hiện ngươi thật sự rất thông minh !” Một khắc trước vẫn còn là hổ, một khắc sau xoay một cái liền biến thành người, dĩ nhiên là cái tên vừa rồi bảo ta đem chính mình bồi cho hắc. Đụng phải con hổ này, nghĩ không biết về sau có hay không bị hắc ăn ngay cả xương cốt cũng không chừa, ta nhanh chóng rút lui đầu.

“Ngươi, ngươi chừng nào thì thả ta?” Ta cũng không hy vọng từ từ có thời hạn biến thành tù chung thân, hơn nữa thế gian này còn biết bao nhiêu là cao lương mỹ vị đang chờ, ta thật ko thể ở trong này suốt đời được a.

“Đúng rồi, ta phải gọi ngươi là cái gì nhỉ? Nhìn ngươi một thân kim mao, ta gọi ngươi Tiểu Kim đi.” Hắc làm như không nghe thấy câu hỏi, chỉ lo chú tâm đánh giá ta.

“Này, rốt cuộc khi nào ngươi mới thả ta a!” Ta tuy nhỏ bé, nhưng cũng không nên bị xem như không tồn tại chứ.

“Tên ta không phải là “Này”, ngươi phải gọi ta là chủ nhân.” Về mặt vốn ôn hoà đột nhiên từ khoé miệng lộ ra hai cái răng nanh thật to a, ta sợ đến mức kêu lớn “Chủ nhân tha mạng tha mạng!” Hắc khi đó mới đem răng nanh thu trở về.

=====

*niết: nhéo á, kiểu nựng nựng cái mặt tròn ý

**chuột bay thần cổn: ai, mọi người cứ tha hồ tưởng tượng cái tướng phóng người rồi lăn vòng lăn vòng của con chuột mập này đi.

***kim lung: là cái ***g vàng, ở đây theo ta là cái ***g làm bằng vàng thiệt đó, vàng 18k đó, hắc hắc. Lão công này giàu muốn chết á.

3. Chương 3

“Vậy mới ngoan chứ, ngươi chờ một chút, ta lập tức đi lấy đồ ăn ngon cho ngươi.” Hắc hài lòng, dùng ngón trỏ vuốt vuốt đầu của ta, đem ta cùng cái ***g sắt đặt ở trên bàn rồi đi ra ngoài.

“Chủ nhân thật là tốt a, nhớ mang nhiều nhiều nha.” Khẩu khí này thật giống quân bán nước a, vì đồ ăn ngon ta ngay cả chính mình cũng có thể đem bán tuốt.

“Ân, ngoan, ta lập tức sẽ về.” Hắc xách ta ra ngoài hôn một cái rồi lại đem ta bỏ vào kim lung.

“Ác, ác.” Hắc vừa rời đi, ta liền cật lực lau sạch dịch thủy trên mặt.Ta không tốt lành vậy đâu, chỉ vì muốn hắc lơ là cảnh giác nên ta mới cố ý tỏ ra ngoan ngoãn thôi, đừng cho là ta không nghĩ biện pháp chạy trốn nha.Ta dùng đại nha của mình nhắm ngay kim lung môn mà gặm. Ta gặm gặm gặm....(gặm đi con, ta cho mi rút luôn cái răng nè)

“Ôi, răng của ta.” Răng nanh của ta gãy đến nơi rồi(chết mi chưa cho mi chừa, ta nói rồi mà ai bảo không nghe), cái ***g này rốt cuộc làm bằng cái gì vậy, thật là phi thường cứng a(bằng vàng 18k đó cứng). Ta đem đại nha cắn xuống, không những không phá được, thiếu chút là ta mất luôn đại nha.

“Ngươi sao vậy?” Thật không nghĩ tới hắc trở về nhanh đến vậy, đã vậy trên tay còn có một đĩa mỹ thực nữa.

“Không có gì, không có gì.” Ta nhanh chóng thu đại nha lại, đem dòng lệ đang chực trào nuốt vào trong.

“Không có gì là tốt rồi, nào, mau ra đây ăn cái này đi.” Hắc đem đồ ăn toàn bộ đặt lên bàn, rồi đem ta từ trong kim lung thả ra.

“Nhưng ta hiện giờ không đói.” Răng nanh đau buốt, giờ đến thịt thần tiên ta cũng ăn không vô.

“Nga, ta sao lại quên lúc này ngươi đã ăn không ít.” Hắc vẻ mặt áy náy nhìn, thật làm ta có chút bất an.

“VẬY ĐỂ TỐI TỐI HÃY ĂN.” Nhìn thấy trên bàn đầy những món ngon mà bản thân lại vô lực, vì phòng ngừa chính mình nhện không được lại xông lên, ta tự mình chui vào kim lung, khóa cửa lại.

“VẬY ĐƯỢC RỒI, TA HIỆN TẠI CÓ CHÚT VIỆC, NGƯỜI NHÂN LÚC NÀY HẢO HẢO NGHỈ NGƠI, KHÔNG CẦN PHẢI LO GÌ CẢ. ĐÂY LÀ PHÒNG CỦA TA, SẼ KHÔNG CÓ AI VÀO ĐÂY ĐÂU.” HẮN THẤY TA TIẾN VỀ PHÍA KIM LUNG, QUAY LƯNG VỚI ĐỒ ĂN, LIỀN LẤY TAY CHỌT CHỌT VÀO LƯNG TA.

“ÀN” TA THẬT CHẴNG CÒN LÒNG DẠ NÀO MÀ ĐỂ Ý ĐẾN HẮN.

“ĐI NHA!” HẮN BƯỚC RA NGOÀI RỒI NHẸ NHÀNG KHÉP CỬA LẠI. KHÔNG NGHĨ TỚI VIỆC MỚI VẬN ĐỘNG MỘT NGÀY ĐÃ MỆT MỎI ĐẾN VẬY, NHẮM MẮT LẠI, TA TỪ TỪ THIẾP ĐI.

“TIỂU KIM, TIỂU KIM.” NỮA ĐÊM TA BỊ HẮN ĐÁNH THỨC, KHÔNG KHỎI HỜN GIẬN MÀ QUAY LẠI TRỪNG MẮT VỚI HẮN MỘT CÁI.

“ĐI, CHÚNG TA ĐI TẮM.” HẮN ĐEM TA RA KHỎI ***G SẮT, CẨN THẬN ĐẶT TRÊN TAY.

“TẮM? TẠI SAO PHẢI TẮM ?”. ĐÃ HƠN NỬA ĐÊM CÒN TẮM CÁI GÌ. TA LẠI RẤT ÍT KHI TẮM A.(ĐỒ Ở BẮN)

“NGƯỜI XEM NGƯỜI, CẢ MỘT NGÀY BÔN BA, ĐƯƠNG NHIÊN PHẢI TẮM RỬA THẬT SẠCH MỚI CÓ THỂ NGỦ NGON CHỨ.” HẮN CHỈ CHỈ VÀO CÁI MIỆNG CỦA TA MÀ LÊN GIỌNG.

“KHÔNG CẦN, KHÔNG CẦN”. TA MƠ MƠ MÀNG MÀNG ĐỊNH THEO TAY HẮN BÒ VỀ KIM LUNG ĐỂ TIẾP TỤC NGỦ.

“ĐỪNG QUÊN TA LÀ CHỦ NHÂN CỦA NGƯỜI”. HẮN NÓI XONG LIỀN NHE NANH RA. KHÔNG MUỐN BIẾN THÀNH ĐIỂM TÂM KHUYA CỦA HẮN, TA ĐÀNH PHẢI NGOAN NGOAN BÒ VỀ TAY HẮN.

“ÀN.” TA BỊ HẮN ĐƯA ĐẾN DỤC TRÌ. BÊN TRONG CÓ MỘT CÁI ÔN TUYỀN THẬT LÀ LỚN NHA, TA VỪA TẮM VỪA DỰA VÀO VAI CỦA CHỦ NHÂN MÀ NGỦ. ÀN, VAI CHỦ NHÂN THẬT THOẢI MÁI A, SO VỚI Ở TRÊN NGƯỜI SƯ PHỤ CÒN THOẢI MÁI HƠN NHIỀU.

”LẠI ĐÂY, TA HẢO HẢO TẮY RỬA CHO NGƯỜI.” TRONG LÚC TA MƠ NGỦ, CHỦ NHÂN ĐEM TA CẨN THẬN ĐẶT VÀO TAY, CHẠM RÃI TẮM RỬA CHẢI LÔNG CHO TA, HẢO DƯƠNG, TA CƯỜI KHANH KHÁCH HAI TIẾNG, VÔ Ý CẮN MỘT CÁI.

“A!” TIẾNG HÉT THẨM THIẾT ẤY KHÔNG PHẢI TỪ CHỦ NHÂN MÀ LÀ TỪ TA.

“TIỂU KIM, TIỂU KIM, NGƯỜI Ở NƠI NÀO?” NGUYÊN LAI TA DO MỘT LÚC HƯNG PHẤN ĐẮC CÁN VÀO NGÓN TAY CHỦ NHÂN, HẮN ĐAU QUÁ NÊN NÉM TA VÀO ÔN TUYỀN.

“NGA.” MAY MÀ TA NHANH TRÍ BIẾN LẠI THÀNH NGƯỜI NẾU KHÔNG ĐÃ SỚM TRỞ THÀNH CHUỘT CHẾT ĐUỐI. NÓI RA THẬT XẤU HỔ A, ĐƯỜNG ĐƯỜNG LÀ ĐỆ TỬ CỦA CHU TƯỚC THẦN QUÂN MÀ LẠI CHẾT ĐUỐI TRONG ÔN TUYỀN...

“TIỂU KIM, NGƯỜI KHÔNG SAO CHỨ, ĐỀU LÀ TA KHÔNG TỐT.” CHỦ NHÂN BỊ MỘT PHEN THẮT KINH HỒN VÍA, ĐEM TA ÔM CHẶT LẤY NHƯ SỢ TA BIẾN MẤT

“TA KHÔNG SAO, CHỦ NHÂN.” TA MỞ MẮT THẬT TO HƯỚNG VỀ PHÍA CHỦ NHÂN. HẮN BIỂU TÌNH RẤT KHẨN TRƯƠNG, THẦN SẮC TÁI NHỌT, MÁI TÓC ĐEN DÀI ƯỚT ĐẦM XOÃ TRÊN VAI TRÔNG THẬT LÀ KHỦNG BỐ A.

4. Chương 4

“ÀN.” CHỦ NHÂN NHƯ THẾ NÀO LẠI ĐI ĂN MIỆNG MIỆNG CỦA TA. CHẴNG LẼ HẮN BỊ NHIỆM THÓI THAM ĂN CỦA TA SAO. NHƯNG DÙ TA THAM ĂN CỠ NÀO CŨNG SẼ KHÔNG ĐI ĂN MIỆNG CỦA NGƯỜI KHÁC A.

“NHẮM MẮT LẠI.” CHỦ NHÂN THẤY TA MỞ TO NHÂN CẦU NHÌN HẮN NÊN RA LỆNH CHO TA NHẮM MẮT LẠI.

“CHỦ NHÂN NGƯỜI CÓ SAO KHÔNG, VÌ CÓ GÌ PHẢI ĂN MIỆNG MIỆNG CỦA TA ?” TA LIỀM LIỀM MÔI, SƯ PHỤ NHƯ THẾ NÀO CŨNG CHƯA NÉM QUA MIỆNG CỦA TA, KHÍ VỀ NHẤT ĐỊNH SẼ CÙNG NGƯỜI THỬ QUA.(ÉC, LÀM ĐI TA CHO LÃO CHU TƯỚC RƯỢT MI THÊM CHẬP NỮA)

“TA, TA ...” CHỦ NHÂN BỊ TA HỎI MỘT CÂU NHẤT THỜI CỨNG MIỆNG, KHÔNG NÓI NÊN LỜI.

“Chủ nhân ta đói rồi.” Biến lại thành người ta mới phát hiện những gì ăn lúc trưa sớm đã tiêu hoá sạch. Nếu chủ nhân chịu cho ta ăn ngon thì ta đương nhiên phải hảo hảo lợi dụng một chút.

“Hảo, người biến về nguyên hình đi, ta dẫn người đi ăn.” Chủ nhân gương mặt ửng hồng, nhìn chăm chăm vào ngực ta. Ta lấy tay sờ sờ người của chủ nhân. Ta và hắn thân thể đều như nhau, ta chẳng thấy có gì đặc biệt hay kỳ quái cả. Tại sao hắn máu mũi chảy ròng ròng vậy?(bởi vì chủ nhân người là hổ lai dê, hắc hắc)

“Chủ nhân, mũi của người...” Huyết đã chảy hoà vào trong ôn tuyền rồi chủ nhân còn không hay biết sao ?

“Nga, người không cần lo cho ta, người trước hết hãy biến trở lại đi.” Chủ nhân xoa xoa cái mũi rồi đứng lên, sắc mặt hắn đã trở nên bình thường một chút.

“Hảo, ta biến liền.” Ta biến lại thành kim thủ, trở lại trên vai chủ nhân, thừa lúc này mà chớp mắt một chút.

Lúc ta tỉnh dậy thì trước mắt đã bày đầy những món ăn hãy còn nóng sốt. Ta nhu nhu hai mắt ngược lên thì thấy chủ nhân đang mỉm cười nhìn ta gật đầu. Reo lên một tiếng, ta vọt tới trước ních đầy cái bụng.

Thời gian cứ thế trôi qua, ta bất tri bất giác đã ở bên chủ nhân được một khoảng thời gian dài. Mặc dù ở bên hắn ta vui quên trời quên đất nhưng ta cũng rất mong nhớ sư phụ. Không biết người có còn nhớ đến ta không. Tức giận, ta đá vào kim lung môn.

“Tiểu Kim, người lại làm sao nữa vậy ?” Chủ nhân đem ta ra khỏi đây, lột hoa sinh đầu vào đây rồi đút cho ta. Kì thực ta cảm thấy không biết ta và chủ nhân ai mới là chủ nhân thực sự, chuyện gì ta cũng không cần làm, thực phẩm cũng do chính hắn mang tới.

“Chủ nhân ta đang nhớ sư phụ.” Trước kia ta thích nhất là được ăn hoa sinh nhưng giờ đối với ta nó thật nhạt nhẽo vô vị.

“Nhìn không ra người còn có sư phụ.” Chủ nhân nhìn ta soi mói.

“Đừng nhìn ta như thế, sư phụ ta chính là đỉnh đỉnh đại danh Chu Tước Thần Quân, vị thần nắm giữ bầu trời, là một trong tứ thần đấy.” Ta đây tuy rằng kém cỏi nhưng đừng vì thế mà xem thường sư phụ ta nha.

“Đúng là nhìn không ra.” Chủ nhân lại dùng thái độ lúc nãy nhìn ta.

“Chủ nhân, dễ chịu chút đi a, sư phụ ta chính là.... (tính lực không dưới 5000 từ tầng bốc)” Ta huyền thuyên, tích cực ca tụng sư phụ mà không phát hiện gương mặt chủ nhân ngày càng đen lại.

“Ta với sư phụ người ai tốt hơn ?” Chủ nhân đột nhiên ghé sát mặt vào mặt ta khiến ta hoảng sợ.

“Cái này, .. sư phụ rất tốt với ta, từ nhỏ ta đã được người đem về nuôi dưỡng. Tuy rằng ta thường xuyên ăn vụng khiến sư phụ sinh khí, nhưng khi sinh khí qua đi người vẫn cho ta ăn món ngon. Tình cảm sư đồ mấy trăm năm đâu thể thay đổi sau vài tháng ngắn ngủi như vậy được.”

“Người...” Màu da trên gương mặt chủ nhân thay đổi liên tục, nói thẳng ra là cực kì khó coi.

“Chủ nhân ta đói a.” Càng nhớ sư phụ càng buồn, càng buồn càng đói, ta mở lớn miệng chờ chủ nhân đem thức ăn

“Hảo, người chờ đấy.” Chủ nhân mặc nhiên chẳng có biểu tình gì bước ra ngoài.

“Xem ra ta phải tìm cơ hội trở về.” Kim oa ngân oa không bằng chính ổ chó nhà mình. Ta liệu cái mạng nhỏ này cũng muốn trở về với sư phụ.

“A khiêm!” Chu tước Thần Quân đang ngồi đánh cờ cùng tiên hữu bỗng hắt hơi hai cái. Hắn biết điều này chẳng hay ho gì, cư nhiên có người đang nhắc tới mình.

5. Chương 5

“Tiểu Kim, thức ăn tới rồi.” Oa, bữa tiệc này cũng thật phong phú a, tất cả các món đều ngon, toàn những món ta thích. Ta ngông nghênh bước lại bàn ăn.

“Chủ nhân, đây là cái gì ?” Ta phát hiện trên bàn có hai cái chén nhỏ, bên trong cái chén kiểu Trung Quốc đó là thứ chất lỏng màu hoàng kim, lại còn tỏa ra một cổ hương thơm ngát. (Là cái gì lát uống biết liền a ~)

“Lại đây, nếm thử chút đi, đây là thứ tốt đó.” Chủ nhân giống như chỉ chờ ta hỏi câu ấy liền đem chén nước ấy đến trước mặt ta, ta ôm lấy chén uống một ngụm, thật là rất ngọt, quả là món ngon a. (Ừ thứ này tốt lắm đó a ~ :D)

“Chủ nhân, ta muốn uống nữa.” Chủ nhân đem cái chén của hắc phóng đến trước mặt ta. Vì là thử thân nên vừa nhỏ vừa béo, kết quả không cẩn thận nuốt chút là cái chén đập vào mặt ta.

“Cẩn thận.” Chủ nhân nhanh tay lẹ mắt chụp lấy cái chén, đem nó quăng ra xa, ta mới xem như tránh được một kiếp.

“Cảm ơn chủ nhân.” Chủ nhân hảo hảo nga, nếu phải xa hắc phóng cũng hơi luyến tiếc.

“Người nên biến lại thành người đi, như vậy sẽ dễ uống hơn.” Chủ nhân đề nghị, ta thấy cũng đúng, liền biến thành nhân thân.

“Hảo uống, hảo uống.” Bất tri bất giác, chỉ thấy chủ nhân đem hoàng kim chất lỏng toàn bộ đổ vào bụng ta, ợ hai cái, ta phát hiện chủ nhân đột ngột biến thành hai người, hơn nữa vẻ mặt tràn đầy tiểu ý nhìn ta.

“Tiểu Kim, người say rồi.” Hắc phóng tâm bế ta đem lại giường, đặt ta nằm xuống.

“Ta không có say, ta còn muốn uống nữa.” Ta khua tay đòi đứng dậy.

“Người không phải là đang rất nóng sao?” Chủ nhân ngày càng nhiều, không còn là hai như lúc nãy nữa.

“Đúng vậy, chủ nhân, ta nóng lắm!” Bị chủ nhân phát hiện, ta vô thức lôi kéo quần áo, cảm thấy được chính mình thật sự nóng quá a, ta liền liều lĩnh lôi kéo hắc phóng.

“Đến đây, ta giúp người.” Chủ nhân trong mắt lóe tinh quang, nhìn giống hai ngọn đuốc đang cháy sáng.

“Ấn.” Miệng chủ nhân có mùi rất thơm, ta ôm lấy hắc phóng, kề môi mình vào môi hắc phóng, liếm láp chút vị ngọt.

“Tiểu yêu quái này.” Chủ nhân rống lên một tiếng, xoay người đè lên trên ta, tiến sâu vào trong miệng ta, lôi kéo lưỡi của ta, ta phát hiện cả người mình bị hắc phóng làm cho mềm đi.

“Ta không phải tiểu yêu quái, ta là tiểu tiên Hoàng Kim Thử.” Vừa phải thôi, ta tốt xấu gì cũng là bán tiên, cái gì tiểu yêu quái chứ, ta nằm dưới chủ nhân vận vẹo một chút.

“Hảo hảo, người là thần tiên.” Chủ nhân thân thể thật khỏe, chẳng bù với ta.

“Vẫn là chủ nhân hảo.” Ta ngây ngô cười khanh khách hai tiếng.

“Ngô.” Bàn tay của chủ nhân bắt đầu du động trên người ta, mỗi phần da thịt nó đi qua đều tựa như đang bị thiêu cháy, nhưng lại khiến ta cảm thấy rất thoải mái, rất phấn khích.

“Chủ nhân, ta thật là khó chịu a.” Ở bên sự phụ chưa từng phát sinh chuyện như vậy, loại cảm giác này khiến ta cảm thấy thật ngứa ngáy nhưng lại rất thích thú.

“Bảo bối, ta tới cứu người đây.” Chủ nhân vì có gì không gọi ta là Tiểu Kim nữa ? Hắc phóng còn liếm ngực ta, cắn hai đầu nhũ của ta. Hắc phóng sẽ không ăn ta chứ ?

“Chủ nhân, đừng có ăn ta.” Trước ngực trướng đắc đau quá, ta khó chịu kêu lên.

“Yên tâm, ta sẽ không ăn người đâu.” Chủ nhân tươi cười, tràn ngập một loại cảm giác không tên. Ta cảm thấy được chính mình đang đưa dê vào miệng cạp.

“Ăn, ta tin ngươi, chủ nhân.” Nhiều lần có cơ hội ăn ta nhưng hắn đều không làm, ta tin tưởng hắn sẽ không tại thời điểm này mà lật lọng.

“Bảo bối, hãy giao ngươi cho ta.” Nhìn vào mắt chủ nhân ta như thấy được một bầu trời đầy sao giữa đêm tối. Nó cho ta một cảm giác thập phần hưng phấn.

6. Chương 6

“Tiểu Kim, thức ăn tới rồi.” Oa, bữa tiệc này cũng thật phong phú a, tất cả các món đều ngon, toàn những món ta thích. Ta ngừng nghiêng bước lại bàn ăn.

“Chủ nhân, đây là cái gì ?” Ta phát hiện trên bàn có hai cái chén nhỏ, bên trong cái chén kiểu Trung Quốc đó là thứ chất lỏng màu hoàng kim, lại còn tỏa ra một cổ hương thơm ngát. (Là cái gì lát uống biết liền a ~)

“Lại đây, nếm thử chút đi, đây là thứ tốt đó.” Chủ nhân giống như chỉ chờ ta hỏi câu ấy liền đem chén nước ấy đến trước mặt ta, ta ôm lấy chén uống một ngụm, thật là rất ngọt, quả là món ngon a. (Ừ thứ này tốt lắm đó a ~ :D)

“Chủ nhân, ta muốn uống nữa.” Chủ nhân đem cái chén của hắn phóng đến trước mặt ta. Vì là thử thân nên vừa nhỏ vừa béo, kết quả không cẩn thận suýt chút là cái chén đập vào mặt ta.

“Cẩn thận.” Chủ nhân nhanh tay lẹ mắt chụp lấy cái chén, đem nó quăng ra xa, ta mới xem như tránh được một kiếp.

“Cảm ơn chủ nhân.” Chủ nhân hảo hảo nga, nếu phải xa hắn thật cũng hơi luyến tiếc.

“Ngươi nên biến lại thành người đi, như vậy sẽ dễ uống hơn.” Chủ nhân đề nghị, ta thấy cũng đúng, liền biến thành nhân thân.

“Hảo uống, hảo uống.” Bất tri bất giác, chỉ thấy chủ nhân đem hoàng kim chất lỏng toàn bộ đổ vào bụng ta, ợ hai cái, ta phát hiện chủ nhân đột ngột biến thành hai người, hơn nữa vẻ mặt tràn đầy tiểu ý nhìn ta.

“Tiểu Kim, ngươi say rồi.” Hắn hảo tâm bế ta đem lại giường, đặt ta nằm xuống.

“Ta không có say, ta còn muốn uống nữa.” Ta khua tay đòi đứng dậy.

“Ngươi không phải là đang rất nóng sao?” Chủ nhân ngày càng nhiều, không còn là hai như lúc nãy nữa.

“Đúng vậy, chủ nhân, ta nóng lắm!” Bị chủ nhân phát hiện, ta vô thức lôi kéo quần áo, cảm thấy được chính mình thật sự nóng quá a, ta liền liều lĩnh lôi kéo hắn.

“Đến đây, ta giúp ngươi.” Chủ nhân trong mắt lóe tinh quang, nhìn giống hai ngọn đuốc đang cháy sáng.

“Ăn.” Miệng chủ nhân có mùi rất thơm, ta ôm lấy hắn, kề môi mình vào môi hắn, liếm láp chút vị ngọt.

“Tiểu yêu quái này.” Chủ nhân rống lên một tiếng, xoay người đè lên trên ta, tiến sâu vào trong miệng ta, lôi kéo lưỡi của ta, ta phát hiện cả người mình bị hắn làm cho mềm đi.

“Ta không phải tiểu yêu quái, ta là tiểu tiên Hoàng Kim Thử.” Vừa phải thôi, ta tốt xấu gì cũng là bán tiên, cái gì tiểu yêu quái chứ, ta nằm dưới chủ nhân vịn vịn một chút.

“Hảo hảo, ngươi là thần tiên.” Chủ nhân thân thể thật khỏe, chẳng bù với ta.

“Vẫn là chủ nhân hảo.” Ta ngây ngô cười khanh khách hai tiếng.

“Ngô.” Bàn tay của chủ nhân bắt đầu du động trên người ta, mỗi phần da thịt nó đi qua đều tựa như đang bị thiêu cháy, nhưng lại khiến ta cảm thấy rất thoải mái, rất phấn khích.

“Chủ nhân, ta thật là khó chịu a.” Ở bên sư phụ chưa từng phát sinh chuyện như vậy, loại cảm giác này khiến ta cảm thấy thật ngứa ngáy nhưng lại rất thích thú.

“Bảo bối, ta tới cứu ngươi đây.” Chủ nhân vì cố gì không gọi ta là Tiểu Kim nữa ? Hắn còn liếm ngực ta, cắn hai đầu nhũ của ta. Hắn sẽ không ăn ta chứ ?

“Chủ nhân, đừng có ăn ta.” Trước ngực trướng đặc đau quá,ta khó chịu kêu lên.

“Yên tâm, ta sẽ không ăn ngươi đâu.” Chủ nhân tươi cười, tràn ngập một loại cảm giác không tên. Ta cảm thấy được chính mình đang đưa dê vào miệng cọp.

“Ân, ta tin ngươi, chủ nhân.” Nhiều lần có cơ hội ăn ta nhưng hắn đều không làm,ta tin tưởng hắn sẽ không tại thời điểm này mà lật lọng.

“Bảo bối, hãy giao ngươi cho ta.” Nhìn vào mắt chủ nhân ta như thấy được một bầu trời đầy sao giữa đêm tối. Nó cho ta một cảm giác thập phần hưng phấn.

7. Chương 7

“Ân.....” Động tác củachủ nhân càng ngày càng nhanh, càng ngày càng mạnh, tay hắn đã lần xuống hạ thể của ta.

“A.....” Ta quát to một tiếng, đau quá, so với lần trước ta bị sư phụ đá khỏi núi có khi còn đau hơn, cảm giác như cả người bị xé toạc ra.

“Bảo bối, đừng kêu nữa, một chút nữa sẽ ổn thôi.” Chủ nhân đầu đầy mồ hôi đang cố trấn an ta, một bàn tay gắt gao cố định thắt lưng ta không cho ta lộn xộn, một tay tiếp tục xoa xoa “tiểu bảo bối” của ta.

“Chủ nhân, thật sự đau quá.” Hơi rượu tỏa khắp mặt, so với lúc này còn phát nhiệt dữ dội hơn. Đầu cũng choáng váng, hậu huyệt phía sau bị xuyên qua thật sâu, đau đến muốn nát ra.

“Thật xin lỗi, ngươi cố nhẫn nại, một lát nữa là hết.” Chủ nhân hôn lên trán ta, bắt đầu chậm chậm di chuyển cơ thể.

“A....Nga...” Thân thể như muốn nổ tung ra, đầu óc ta trống rỗng, ta phải trốn,ta phải trốn.

“Tiểu Kim, đừng nhúc nhích.” Chủ nhân quát to một tiếng rồi nằm đè lên người ta. Từ lúc chủ nhân la lên ta đã ngất đi rồi.(Á, sao lại ngất? Bé Kim không tưởng thuật thì làm sao ta coi tiếp đc? Hix!)

“Đau quá, ta cần.” Sáng sớm, ta phát hiện mình đang xích lõa nằm trên giường, toàn thân đầy những dấu ngón xanh xanh tím tím. Đang chuẩn bị bước xuống thì từ hạ bộ liền tràn đến một trận đau nhức, tứ chi giống như bị người ta bẻ gãy, đau đớn không thôi.

“Tiểu Kim!” Chủ nhân mang bộ mặt bình thản xuất hiện trước mắt của ta.

“Ngươi, dê tiện!” Hồi ức của tối qua chợt ùa về, hắn dám thừa lúc ta say rượu đem ta ra ăn mất, thật uổng công ta đã tin tưởng hắn.

“Ta dê tiện? Ta làm sao dê tiện, ngươi chớ quên là ngươi chủ động dụ dỗ ta a.” Hắn làm bộ mặt không liên quan cùng ta đối đáp.

“Ta không có!” Ta thật sự muốn khóc thật to a, chỉ vì một bầu rượu mà ta thất tiết về tay hắn. (Ủa cũng biết đó là rượu rồi đó hả? XD)

“Đừng quên là chính ngươi muốn uống. Hơn nữa do ngươi chủ động hôn ta.” Hắn nói quá đúng lý hợp tình, làm cho ta bị dao động.

“Chính ngươi thừa dịp làm bậy mới đúng.” Cho dù là ta sai trước, hắn cũng không nên thừa cơ đem ta ra tùy tiện ăn sạch như vậy.

“Ai là người cho người ăn ngon nào?” Hấn nâng cằm ta lên, đặt lên môi ta một nụ hôn.

“Người tránh ra, ta không muốn thấy mặt người.” Ta gạt tay hấn ra, ta chính là rất có khí tiết, hấn đối với ta như vậy bảo ta làm sao có thể tha thứ cho hấn đây. Hấn tưởng không có hấn ta sống không được nên vũ nhục ta như vậy hả. Giờ ta làm sao trở về đối diện với sư phụ đây?

“Đừng tưởng ta sủng ái người thì được thể mà làm kiêu.” Ta không có ý đó, hấn như thế nào lại thiếu kiên nhẫn trưng bản mặt uy quyền ra.

“Người rút đi cho ta.” Ta đem quần áo vứt xuống đất, nhỏ toẹt một bãi.

Hấn túm lấy áo ta. Nhìn thấy bộ mặt thối tha của hấn, ta liền sinh khí, bình thường lúc nào cũng tươi cười, hiện tại lại dùng thái độ đáng ghét này đối với ta, chẳng lẽ ném qua rồi liền dứt tình vậy sao ?

“Hừ, không biết tốt xấu!” Hấn phát hỏa liền nhặt quần áo lên rồi đóng sầm cửa lại bước ra ngoài.

“Quân thượng, Chu Tước Thần Quân tới chơi.” Hấn vừa ra tới cửa thì một hạ nhân liền hướng tới hấn bẩm báo.

“Mau dâng trà, ta lập tức ra ngay.” Không bao lâu, tiếng bước chân hấn dần biến mất.

Là sư phụ, nhất định sư phụ biết ta ở đây nên tới cứu ta. Bất chấp thân thể đau nhức, ta bám vào thành giường đứng dậy, nghiêng ngả lão đảo hướng tới cửa phòng, ta nhất định phải cùng sư phụ rời khỏi nơi này.

“Sư phụ, sư phụ !” Ta vất vả lắm mới ra tới ngoài đại sảnh, thấy hấn đang cùng sư phụ ngồi trong phòng nói chuyện, ta khóc lớn một tiếng chạy ra quỳ xuống ôm lấy sư phụ.

“Ồ nhi, sao người lại ở đây?” Sư phụ vòng tay ôm lấy ta, thật ấm áp.

“Sư phụ cứu ta, mau mang ta rời khỏi nơi này.” Ta không dám đứng dậy, ta sợ đứng lên rồi nhìn thấy gương mặt hấn sẽ không dám rời đi.

8. Chương 8

“Hảo đồ nhi, ta sẽ mang người trở về.” Chu Tước ngẫm nghĩ trong lòng, bình thường tên đồ đệ này thật nháo sự, nhưng Thiên Sơn không có hấn thì thật sự như thiếu vắng điều gì, trùng hợp hôm nay tìm thấy,ta hấn nhất định phải dẫn về.

“Chậm đã Chu Tước huynh, đây dù sao cũng là chỗ của ta, muốn dẫn hấn đi cũng nên hỏi qua ta một tiếng.” Sắc mặt hấn quả nhiên không tốt, không tốt chút nào. Âm lệ trừng mắt nhìn ta như muốn nói ta thật lớn gan nên mới dám chạy ra đây kêu cứu.

“Bạch Hổ huynh, hấn vốn là đệ tử của ta, dẫn hấn về quản giáo lại thiết nghĩ không có gì sai cả.” Sư phụ thật đúng là cứu khổ cứu nạn Quan Thế Âm Bồ Tát a. Chậm đã, hấn là Bạch Hổ cùng sư phụ ta xưng huynh gọi đệ, như vậy rốt cục là sao đây?

“Chu Tước huynh, người hỏi xem hảo đồ đệ của người kêu ta bằng gì ?” Bạch Hổ nheo mắt nhìn ta chằm chằm.

“Ồ nhi, nói cho vi sư biết người kêu hấn là gì?” Sư phụ vuốt vuốt đầu ta.

“Ta...ta gọi hấn là chủ nhân.” Gấp gáp cúi đầu tránh cái nhìn của Bạch Hổ, ta thành thật trả lời.

“Không can hệ gì, ta là sư phụ của người, người ở đây cũng chẳng có ý nghĩa gì.” Thật không hổ danh là sư phụ, đen cũng có thể nói thành trắng a.

“Ta không chỉ là chủ nhân của hấn, ta còn là tướng công của hấn.” Thật là sét đánh giũ trời quang a, ta từ khi nào lại có tướng công, ta rõ ràng là đại công Hoàng Kim Thủ, sao bây giờ lại thành tiểu thụ Hoàng Kim Thủ.(ý bạn ý nói bạn ấy là nam nhi sao lại biến thành nữ nhi mà có tướng công).

“Người lập lại lần nữa, người là gì của hần?” Sư phụ vẻ mặt không tin, ngoáy ngoáy lỗ tai.

“Ta đã cùng hần giao hoan.” Bạch Hổ gần giọng khiến ta sợ đến nhũn cả người, đem toàn bộ cơ thể dựa vào lòng sư phụ, tim đập mạnh. Phải biết rằng Hoàng Kim Thử này sợ nhất là bị dọa, đặc biệt trước mắt là lão hổ đang muốn ăn thịt người kia.

“Người có gì làm chứng ?” Vẫn là sư phụ thông minh, chỉ trong chốc lát đã tìm ra kẻ hở của vấn đề, sao ta lại không nghĩ ra chứ? (chỉ tại người là đồ con chuột nên óc mới nhỏ như quả nho).

“Chỉ bằng cái này.” Đại phong thổi qua, ta từ trong lòng sư phụ bay vào trong lòng tên bạo quân Bạch Hổ, hần kéo áo ta ra, dưới cổ ta lộ ra vết xăm mang hoa văn hình đầu con hổ.

“Đây chẳng phải là Bạch Hổ chi giới sao?” Sư phụ giật mình nhìn chằm chằm vào hình xăm hồi lâu.

“Sư phụ, cái gì gọi là Bạch Hổ chi giới?” Cái hình xăm này muốn mua là có, chỉ cần phá một cái là xong, chỉ dựa vào thứ này mà muốn bổ trụ ta, nằm mơ đi.

“Bạch Hổ chi giới cùng Chu Tước chi không của ta giống nhau, đều là dành cho một nửa của mình, hơn nữa một khi đã khắc lên rồi thì trừ phi là một trong hai người chết đi nếu không vĩnh viễn sẽ không bao giờ phá được.” Thật đáng chết, khẳng định là ngày hôm qua hần nhân lúc ta ngủ say mà điểm lên người ta.

“Sư phụ chỉ cần người muốn thì chắc chắn sẽ có cách phá bỏ mà.” Ta giãy giụa cố sống cố chết muốn thoát khỏi hần nhưng ngặt nỗi tay hần lại phi thường cứng rắn, làm cách nào cũng không thoát được.

“Khụ, khụ, ta nghĩ người nên chỉnh chu trang phục lại đã, chuyện này vì sư đành bất lực.” Sư phụ mặt ửng đỏ, ho nhẹ hai tiếng, quay mặt tránh đi.

“Trời a!” Ta giờ mới phát hiện những dấu tích của đêm qua đều bị sư phụ nhìn thấy, thế này thì vô phương giải thích a.

“Kéo áo lại đi.” Bạch Hổ lúc này ra dáng một trưởng phu ôn nhu sẵn sóc ta, một mặt trụ vững thất lưng ta, mặt khác giúp ta chỉnh chu lại áo.

“Sư phụ...” Mặc xong áo, ta lại lần nữa hướng về phía sư phụ cầu cứu.

“Đồ nhi, vì sư lần này không thể giúp, người hảo hảo tự giữ mình vậy.” Sư phụ lắc đầu.

“Bạch Hổ huynh, phải hay không nên đem đến cho ta một phần sinh lễ, ta tốt xấu gì cũng đã nuôi dưỡng hần lớn chừng này a.” Sư phụ sao có thể nói ra những lời bại hoại như vậy chứ.

“Không thành vấn đề, ta sẽ tự mình mang sinh lễ đến Chu Tước Phủ, vẫn phải mời lão huynh sau này đến uống chung rượu mừng mà.” Bạch Hổ cười không khác gì một tiểu miêu tinh nghịch.

“Hảo, hẹn ngày tái ngộ.” Sư phụ thật sư bỏ ta lại sao a ?

“Sư phụ...” Cả Bạch Hổ sơn rộng lớn này, giờ chỉ còn mình ta đang gào khóc thống thiết.

—————Hoàn Quyển Thượng—————

9. Chương 9

“Tiểu Kim, lại đây, đây toàn là những món người thích, có hoa sinh, hạt thông, còn có cây kê nữa.” Hần đẩy cửa bước vào, đem mâm đầy trái cây đặt trước mặt ta.

“Hừ!” Ta ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ bằng mấy thứ này mà muốn ta tha thứ cho hần, không có cửa đâu.

Ngày hôm qua, khi sư phụ bỏ đi, ta liền biến lại thử thân trở về kim lung khóa cửa lại. Còn cái hình xăm quỷ quái kia cũng theo đó mà nhỏ đi và tất nhiên vẫn nằm dưới cổ ta. Chẳng cần biết hần đem đến sơn trân hải vị gì, dù có thềm đến nhỏ dãi nhưng vì danh dự ta quyết không ăn. Bất quá để cái bụng không chịu nổi mà lên tiếng biểu tình thôi.

“Đến đây, dừng hành hạ bản thân mình nữa.” Hắc lộ hoa sinh rồi bỏ vào trong kim lung, hy vọng ta giống như thường ngày bò lại ăn.

“Ta không cần đồ ăn của ngươi! Hứ!” Nhân tranh danh, phạt tranh nhan, ta đâu thể tùy tiện ăn đồ hắc mang tới, trừ phi hắc nhận lỗi rõ ràng nếu không ta thà chết chứ không ăn. Nhưng, vạn nhất, vạn nhất hắc không chịu nhận lỗi thì ta sẽ....sẽ....sẽ không thật sự chết đói chứ.

“Ngươi rốt cục muốn cái gì thì mới chịu ăn đây?” Hắc vung tay một cái, kim lung đột nhiên biến mất khiến ta nhất thời không kịp phòng bị, té xuống mặt bàn....Bể mông ta rồi, đau quá đi a! Ta toàn thân đều sinh khí, trềng mắt liếc hắc một cái, hắc thật sự không biết cái gì gọi là thương hoa tiếc ngọc ư?(o_O!O, hoa đâu? Ngọc đâu? Ta không thấy a ~ XD) Nói là tướng công của ta, có tướng công nào đem nường tử ném xuống bàn như vậy không?... A !! Ta bất tri bất giác thừa nhận hắc là tướng công a.

“Ngươi khi dễ ta!” Lớn chừng này chưa từng bị ủy khuất như vậy, nước mắt nhất thời không kiềm nén được phun trào như cột nước, ngay cả bộ kim mao xinh đẹp của ta cũng ướt nhẹp, bắt lại với nhau.(Ôi tưởng tượng thôi cũng muốn ôm rồi, yêu quá ! Chắc giống con bọ nhà ta.)

“Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa, là ta không đúng, ngươi chẳng lẽ so đo với vi phu* hay sao ?” Hắc rốt cục cũng bị nước mắt của ta đả bại, phải hạ hạ đầu hổ nhận tội.

“Ngươi có biết mình đã làm sai cái gì không ?” Ta đâu thể vì hắc nhận lỗi mà tha thứ cho hắc dễ dàng như vậy được, vì lợi ích sau này, ta phải hảo hảo tranh thủ.

“Ta không nên thừa dịp ngươi say rượu mà đem ngươi ăn mất.” Hắc làm bộ dạng xem đây là tội ác tày trời khiến ta có chút không đành lòng.

“Biết là tốt rồi.” Cơn giận đã hạ, ta cầm lấy hạt thông gặm gặm. (Dễ quá mà! Haiz, số em nó là số ăn và “bị ăn” mà. Có nhiều đó mà hết giận rồi.)

“Lần sau sẽ không mượn rượu ăn ngươi nữa, không mượn rượu ăn ngươi nữa.” Hắc vừa nhìn ta vừa khẳng định lời hứa của mình. Được ăn những món ngon mà hắc mang tới, ta cao hứng hoa chân múa tay một cách vui sướng.

“Còn có lần sau nữa á ?” Ta la không phải là nhỏ nhưng vì trong miệng đầy thức ăn nên khó tránh nói chuyện không rõ lắm. Thật là hối hận, một lần đã khiến ta đau đến chết đi sống lại, còn có lần sau chỉ sợ cái mạng nhỏ này cũng không còn.

“Không có, không có, về sau ta quyết không thừa cơ ngươi uống rượu say đem ngươi ra bính**.” Hắc đem vẻ mặt chân thành ra khiến cho ta tin đây là những lời xuất phát từ đáy lòng hắc.

“Thế này thì còn được.” Lời nói thật dễ nghe nhưng ngẫm lại vẫn có gì không đúng. Tính đi tính lại, thật muốn tha thứ cho hắc. Giờ sư phụ đã không cần đến ta nữa, ta chỉ còn nước ở lại đây thư thư phục phục làm đại gia thôi.

“Ăn nhiều một chút, ngươi đói lắm phải không ?” Hắc hắc, con chuột này thật dễ bị lừa, ta chỉ nói không thừa cơ hắc uống rượu say mà bính hắc, chứ đâu có nói hắc không say thì không đem hắc ra bính. (Thật ko biết nên chửi ngươi là đồ dễ tiện hay là khen ngươi thông minh xảo hoạt nữa Bạch Hổ à~)

“Ân, ân, ta muốn ăn chân gà.” Ta mới nhin ăn thịt một ngày thôi mà giờ nghĩ đến nước miếng liền chảy ròng ròng, hơn nữa chân gà ở đây rất ngon a.

“Được, được, ngươi không được chạy loạn.” Hắc lo lắng quay người lại như sợ khi hắc vừa rời khỏi ta sẽ lập tức biến mất.

“An tâm, sư phụ giờ không cần đến ta, ta không ở đây, còn có thể đi đâu ?” Thật là lo hảo, nếu ta có thể trở lại thì đã trở lại từ lâu rồi, đâu thể ở đây cùng hắc nhiều sự, hắc không mệt ta cũng mệt mà.

“Ngoan, ngươi ăn hoa sinh trước đi, ta đi rồi về liền.” Hắc gật gật đầu, thổi một hơi, giúp ta làm khô bộ kim mao. (Dễ thương quá, khi khô không biết có bông xù lên như con bọ béo nhà ta không nhỉ?)

=====

*vi phu: theo ta thì là tướng công ý.

**bính: là thả dê, sờ sờ mó mó đó

10. Chương 10

“Lạc, lạc, lạc...” Trong phòng chỉ còn tiếng gặm đồ ăn của ta. Kỳ thực ta đối với hân cũng có một chút cảm động. Vì sợ ta bị cảm mà đem bộ lông ướt đẫm nước mắt của ta thổi cho khô, thật là cẩn thận a. Xem ra hân cũng không tồi tệ lắm, khiến cho ta từ bỏ ý định rời khỏi nơi này.

“Chân gà mà ngươi thích đến rồi đây.” Hân hét to một tiếng rồi bước vào, thật giống y hệt một tên tiểu nhị. Xem bộ tâm tình hân hiện giờ rất sáng khoái.

“Chân gà của ta.” Ta buông vội quả hạch trong tay, nhanh chóng tiến tới, nghĩ rằng sẽ nhảy ngay lên bàn, kết quả hột chân suýt rơi xuống đất, cũng may thân thủ hân mau lẹ chụp được, nếu không ta đã suýt chó khăng thì*.

“Chậm đã, ngươi muốn ăn chân gà thì phải hôn ta một cái.” Hân đem ta đặt trên bàn, cầm cái chân gà hươu trước mặt ta.

“Được thôi!” Bất quá là hôn một cái, cũng không chết ai, ta bay nhanh đến chỗ hân hôn một cái, rồi chuẩn bị hướng đến chân gà cắn một cái thì cạp ngay khoảng không.

“Không đúng, không đúng, phải là nơi này.” Hân không hài lòng, chỉ chỉ ngay cái miệng.

“Ta mặc kệ!” Mặt ta nóng lên, lần trước vì say rượu nên mới hôn hân, lần này dù là vì cái gì ta cũng quyết không hôn.

“Vậy ta tịch thu cái chân gà này.” Chân gà cứ nhiên biến mất trước mặt ta, lòng ta đau đến nói không nên lời.

“Đưa chân gà cho ta.” Hoàn hảo ngay lúc chân gà hân còn cầm trên tay, ta liền linh bay đến đưa răng cắn chặt.

“Di, không đúng, trong miệng sao có mùi tanh, lại còn trơn nhớt.” Ta cắn lấy cái nữa, răng nanh cắm sâu vào cái gì đó, mở mắt ra...Không tốt rồi, cái ta cắn không phải chân gà mà là ngón tay của hân, hơn nữa hiện giờ nó đang chảy rất nhiều máu, máu theo tay hân mà chảy cả vào miệng ta. Khăng định lúc này hân đem cái chân gà biến mất nên ta mới cắn nhầm vào ngón tay hân.

“Ngươi.....ngươi có đau không?” Cả người ta nhũn ra, trên người ta rằng chính là vũ khí tấn công sắc bén nhất. Lần này thì thảm rồi, tám phần hân sẽ biến ta thành bữa điểm tâm khuya.

“Không đau, nhưng đại nha của ngươi có sao không?” Hân chẳng những không trách ta mà ngược lại còn dùng bàn tay không bị thương kiểm tra đại nha cho ta. Thật là ôn nhu a !! Hân nửa điểm cũng không giống bộ dạng đáng sợ của ngày hôm qua.

“Thực xin lỗi!” Nước mắt thiếu chút nữa là chảy ra, ta nhanh chóng biến lại thành nhân thân, đem áo mặc trên người xé ra bằng bó miệng vết thương cho hân.

“Ha ha, ngươi xem ngươi đang buộc cái gì vậy?” Hân cười ha hả, đem bàn tay được băng bó giờ ra trước mặt ta.

“Ta ...ta...” Trời a, ta đem tay hân bó lại thành một đại bồ cầu (cục bông lớn) , thật là mất mặt mà.

“Đừng lo cho ta, thế này không phải là được rồi sao ?” Hân tháo miếng vải băng ra, trên ngón tay hiện ra một đạo bạch quang, vết thương cũng theo đó mà biến mất. Ngón tay lại hoàn hảo như ban đầu, giống như là chưa từng bị ta cắn qua. Ta sao lại quên hân cũng là Thần Quân, một chút vết thương nhỏ này có đáng là gì. Sao không nói sớm, hại ta lo đến xanh cả mặt ? Nghĩ đến liền sinh khí. Hừ!

Tuy rằng tay hắn đã lành lại rồi, nhưng dù gì cũng lỗi do ta, vậy là ta ngoan ngoãn ngồi trở lại bên cạnh bàn, cầm lấy hoa sinh, cây kê trên bàn cúi đầu mà ăn. Vậy mà cái bụng chịu không nổi lại lên tiếng biểu tình, khiến ta xấu hổ đến không dám ngẩng mặt lên nhìn hắn.

“Đến đây, ăn mấy món này đi, những thứ kia không đủ dinh dưỡng.” Chân gà một lần nữa đặt trước mặt ta.

“Không cần ta hôn ngươi nữa hả ?” Nhìn thấy chân gà, ta lại nhớ đến điều kiện ban nãy.

“Ngươi muốn hôn ta cũng không phản đối.” Hắn ra vẻ cao thâm nhìn ta.

“Ta mới không thèm hôn ngươi.” Ta không khách khí nắm lấy cái chân gà xem như là thịt hắn mà ra sức gặm.

11. Chương 11

“Ta ăn xong rồi, ngươi mau ra ngoài đi.” Quả nhiên vẫn là chân gà ngon nhất. Ta đem một bàn chân gà thanh lí xong liền vỗ vỗ bụng, cảm thấy mỡ mẩn ngồi trên giường mà ra lệnh đuổi khách.

“Ta ra ngoài? Tại sao gì ta phải ra ngoài?” Hắn không thèm nhìn đến ta mà đặt mông ngồi ngay bên cạnh.

“Ngươi đi mau, ta phải nghỉ ngơi.” Ta mệt mỏi cả ngày, vừa định hảo hảo làm một giấc, vậy mà hắn cứ ở trong này bảo ta làm sao mà ngủ.

“Đây là phòng của ta, ngươi kêu ta phải đi đâu ?” Hắn được đằng chân lên đằng đầu, cứ nhiên nằm xuống cạnh ta, mặc cho ta làm gì hắn cũng không nhúc nhích.

“Hảo, ngươi không đi thì ta đi.” Ta dùng hết sức cũng không đẩy nổi hắn, chỉ còn cách giận dỗi rời đi.

“Chậm đã, ngươi không được đi.” Hắn ôm lấy thắt lưng của ta, thuận thế trên giường lăn một vòng đem ta đặt bên dưới hắn.

Tư thế này thật là ám muội. Hắn cọ cọ, đem hơi thở phả vào cổ ta. Ta nhất thời không tự chủ được mà đỏ mặt. Cái này thật khiến ta nhớ lại đêm hôm đó, thân thể cũng phát nhiệt như vậy. Ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt ấy lại giống như một bầu trời đầy sao lấp lánh. Gương mặt hắn ngày càng gần lại, ta nhắm mắt chờ đợi một nụ hôn. Kỳ thực khi được hắn hôn ta cảm thấy cũng không tệ, có một cảm giác choáng váng lâng lâng như khi uống rượu, thật phi thường thoải mái.

“Ngươi biến về nguyên hình đi.” Vốn tưởng rằng hắn sẽ hôn ta, nhưng áp lực trên mặt lại mất đi, trong lòng bỗng cảm thấy phi thường trống rỗng.

“Hà?” Hắn nói cái gì? Không cần hôn ta sao? Ta mở mắt ra thì hắn đã biến mất, quay đầu, nguyên lai hắn đang nằm bên cạnh ta.

“Ai, ngươi quay về nguyên hình đi.” Hắn phát hiện ta đang nhìn hắn đầy khó hiểu, liền lập lại lời nói.

“Nga!” Trong lòng không khỏi có một chút thất vọng, ta theo ý hắn trở về nguyên dạng. Không phải vừa rồi còn vui vẻ sao ? Bây giờ lại thay đổi sắc mặt. Ta không phải đã làm gì sai chứ? Ta úp đầu xuống gối. (Ồ hô hô, thế bé muốn thế nào? Muốn hôn à? Rồi sau đó là.....? Hắc hắc....)

“Không nên suy nghĩ lung tung, ta chỉ không muốn tổn thương ngươi.” Hắn nâng ta lên, lấy tay vuốt vuốt gáy ta.

“Chủ nhân, chủ nhân.” Ta cảm động khóc lớn, cố gắng ôm lấy tay hắn. Nguyên lai hắn thấy cơ thể ta vẫn chưa hồi phục nên kiềm nén dục vọng bản thân, kêu ta biến về thử thẹn, thật sự là hảo hảo chủ nhân a.

“Tiểu ngọc trào, đến bây giờ còn kêu ta là chủ nhân ? Gọi ta là Bạch đại ca.” Hắn trừng mắt liếc ta một cái, trách ta dựa vào cách xưng hô trước kia mà gọi hắn.

“Bạch.....Bạch đại ca.” Nga, ta vốn không có ý định rời đi, nếu tiếp tục gọi hắn là chủ nhân thì người khác sẽ hiểu lầm, nay ta thuận theo ý hắn mà đổi cách xưng hô.

“Ngủ đi, vài ngày nữa ta sẽ đưa ngươi về Chu Tước Sơn.” Hắc đem ta thả về gối, thuận tay vuốt vuốt lông của ta.

Ta phát hiện hắc ngày càng tốt với ta, ngay cả Chu Tước Sơn hắc cũng cho ta về. Hắc vì cái gì lại đối tốt với ta như vậy ? Trong lòng ta bỗng dâng lên một ý nghĩ, sẽ không là vì hắc yêu ta chứ? Không thể nào, không thể nào...Ta chỉ là một con chuột tham ăn, luận về bồi phạt ta còn là sư diệt của hắc, chuyện hắc yêu ta căn bản là không có khả năng. Vậy rốt cục là vì cái gì ? Ta vẫn nghĩ không ra, nhưng ta thật hy vọng nghe hắc lưu ta lại là vì yêu ta, bởi ta phát hiện bản thân đã dần dần thích hắc.(thấy nhanh chứ thật ra cũng được mấy tháng liền rồi mà, bắt đầu có cảm giác cũng được rồi nhỉ? Thế mà sao vẫn thấy nhanh XD)

“Bạch đại ca ngủ ngon.” Ta hôn tay hắc, ngoan ngoãn nhắm mắt ngủ.

“Tiểu Kim ngủ ngon.” Hắc cũng nghiêng đầu hôn lên trán ta một chút mới nằm xuống ngủ.(Cái con chuột này cũng không nhỏ lắm nhỉ, chứ nếu nhỏ thì hôn lên trán thế nào?)

Đến nửa đêm, ta cảm thấy lạnh, lăn qua lộn lại thế nào cũng không ngủ được, thế nhưng một bộ lông ấm áp nhẹ nhàng luôn đến trong tay ta, ta liền ôm chặt lấy, thấy ấm áp ta lập tức tiến vào mộng đẹp.

“A!” Giấc ngủ hôm qua thật ngon, đặc biệt trên người có cái gì đó thập phần thoải mái. Ta đứng lên vươn vai ngáp to một cái, cúi đầu xem trên người rốt cuộc là cái gì.

12. Chương 12

Ta...ta...Cái bộ lông ấm áp nhẹ nhàng đắp trên người ta ra lại là một cái đuôi màu trắng, hiển nhiên là của tên chủ nhân đang ngủ cạnh ta rồi. Ta quay đầu lại liền bắt gặp ánh mắt hổ rình mồi của hắc.

“Chào!” Ta nhanh chóng cầm cái đuôi quăng trả lại hắc, không biết hắc từ lúc nào đã trở về nguyên hình ngủ cạnh ta.

“Buổi sáng tốt lành. Không cần khẩn trương như vậy, tối qua ta thấy ngươi bị lạnh nên lấy đuôi ủ ấm cho ngươi, không nghĩ ngươi lại xem nó là chiếc chăn bông đắp suốt một đêm, hơn nữa dường như thích đến muốn ôm mãi không rời.” Hắc cố ý đem cái đuôi phe phẩy trước mặt ta, thật là xấu hổ quá a, ta hận không thể kiếm được một cái lỗ để chui xuống trốn.

“Ta không phải cố ý.” Thật tốt a, ôm cái đuôi của hắc suốt một đêm mà không phát hiện. Ai, ta một khi ngủ thì chả biết trời trăng gì cả, ngay đến sét đánh bên tai còn chưa chắc đã chịu tỉnh.

“Không cần khách sáo, của ta chính là của ngươi, một cái đuôi có đáng là bao, ngươi muốn sao trên trời ta cũng có thể hái xuống cho ngươi mà.” Hắc dùng móng vuốt cào cào nhẹ lên lưng ta, chỉ một chút không chú ý ta đã bị hắc đè lên giường lăn vài vòng.(ta không tưởng tượng được cảnh con hổ đè con chuột, xong cả hai ôm nhau lăn lăn)

Thật không nghĩ đến hắc lại nói những lời cảm động đến như vậy, ta lại một lần nữa bị kích động, trong lòng vì thế mà dâng lên một luồng nhiệt khí, trái tim cũng đập nhanh đến nỗi muốn nhảy ra ngoài.

“Ngươi đối với ta như vậy là tốt lắm rồi.” Lệ nhất thời không kiềm được tuôn ra, ta phát hiện khi ở cạnh hắc nước mắt lại chảy nhiều hơn. Trước kia không có như vậy a, lúc đó dù trời có sập xuống ta cũng không khóc. Xem ra ta đã gặp phải khắc tinh của đời mình rồi.

“Ta là tướng công của ngươi mà, nếu đổi lại là người khác ta tuyệt đối sẽ không làm vậy.” Hắc sủng nịch dùng móng xoa xoa đầu ta giống như ta đang nói sai vậy.

“Bạch đại ca, ta tuyên bố, từ giờ trở đi, trong lòng ta Bạch đại ca vĩnh viễn là người quan trọng nhất.” Ôi thôi rồi, ánh mắt hắc như biển hồ trong vắt sâu thẳm, làm ta vô phương vùng vẫy thoát ly.

“Vậy còn sư phụ ngươi?” Hắc mở tròn mắt hổ dò xét ta.

“Bạch đại ca đệ nhất, sư phụ đệ nhị.” Thực xin lỗi sư phụ a. Bạch đại ca thật là tốt, không phải trong nhất thời có thể diễn tả hết được, nên sư phụ chịu uỷ khuất một chút vậy.

“Người đó, chỉ cần cho người ăn thì cái gì người cũng quên hết.” Ta vừa mới liếm liếm bộ kim mao cho gọn gàng liền bị hấn dùng móng bối xốc hết lên, báo hại ta phải tân trang lại một lần nữa.

“Hắc hắc” Ta cười hai tiếng, muốn nói hai câu để lấy lòng hấn, dù sao hấn cũng hơn sư phụ ở chỗ có đồ ăn ngon hơn gấp trăm lần.

“Mặc kệ người vì cái gì mà nói như vậy, người khiến ta rất cao hứng. Người sẽ không đi nữa chứ?” Vừa nói hấn vừa biến lại nhân thân. Nhưng lần này hấn như cố ý không biến ra quần áo, cứ nhiên loã thể trước mặt ta.

“Không đi nữa.” Ta thẹn thùng cúi đầu, thật là mới sáng sớm đã làm ta chói mắt. Tuy rằng chúng ta đều là nam nhân, nhưng dáng người ta lại mập mạp và nhỏ con, không giống như hấn thân hình rắn chắc, nước da màu đồng khoẻ khoắn, so với ta hấn còn cao hơn nữa cái đầu, thật làm cho ta cảm thấy tự ti a.

“Đừng có cúi đầu, không lại cúi đầu xuống đất bây giờ.” Ta đột nhiên bị nhắc bổng lên, nguyên lai là hấn đang bế ta. Ta ngẩng đầu nhìn thì thấy hấn quần áo đã chỉnh tề. (Bé á? Bạch Hổ ca ở nhân thân, bé Thử ở thử thân, bé thể quái nào? Biến từ thử thân thành nhân thân hồi nào ế? O___o)

“Còn không phải là tại người sao!” Chiếc thổ sắc hoàng bào mặc trên người hấn khiến cho hấn càng thêm nổi bật. Hoàng Thiên thật bất công a, người đẹp mặc gì cũng đẹp, thật khiến ta cảm thấy ghen tị.

“Không cần phải ghen tị, người cũng có nét đáng yêu riêng mà.” Hấn dường như hiểu ta đang nghĩ gì. “Người thật sự rất đáng yêu a!! Gương mặt tròn tròn này, đôi mắt to này, thân hình không gầy cũng không mập ốm rất vừa tay này, ngay cả làn da cũng mát lạnh mượt mà lắm a.”

13. Chương 13

“Có thật không?” Ta nhường nhường mày không tin cho lắm. Từ nhỏ sư phụ đã nói là ta rất béo, luôn bảo ta chạy vòng quanh núi để rèn luyện thân thể. Nhưng chính là càng chạy nhiều ta càng ăn nhiều. Đến bây giờ ngay cả đi ta còn lười, rõ ràng là trực tiếp lăn luôn, tốc độ so với chạy còn muốn nhanh hơn a. (đọc đoạn này mém nữa ta lăn ra cười theo người a~Ôi đau cả bụng XD)

“Đương nhiên rồi. Người cũng có chỗ đáng yêu của mình mà.” Nói xong hấn bế ta ra khỏi giường, cũng không biết từ lúc nào hấn đã biến ta trở lại nhân thân. (Ra thế, ra là chàng biến cho bé)

“Người muốn làm gì?” Ta kinh hô một tiếng, đột nhiên biến lại thành người, lại còn lơ lửng trên không, ta sợ hãi ôm chặt lấy cổ hấn.

“Đừng khẩn trương, ta chỉ muốn đem người lại trước gương thôi.” Hấn bế ta lại bàn trang điểm, nhẹ nhàng đặt ta ngồi trước gương.

“Người nhìn kĩ người trong gương đi, phải xem cho cẩn thận đấy.” Hấn nâng mặt ta lên đối diện với tấm gương. Đầu ngón tay hấn tựa ngò bít lướt theo bóng dáng trong gương kia họa nên một thân ảnh. Theo đường họa của hấn, ta nhìn lại chính mình trong đó, nguyên lai ta có gương mặt tròn tròn như trăng rằm tháng tám, đôi mắt to, ánh nhìn lấp lánh cả bầu trời sao, thật là đáng yêu a, khiến cho người khác cảm thấy rất thích. Giờ thì ta đã hiểu tại sao khi gặp ta hấn liền niết mặt ta, thì ra là vì gương mặt ta thật sự rất giống với cái bánh bao thịt a. (Ôi Ôi cái bụng ta ~ XD, thằng nhỏ nó tự sướng kia)

“Ta cũng muốn niết mặt người.” Thật không công bằng, ta cũng phải niết mặt hấn chứ.

“Ha ha.” Hoá ra niết mặt hấn lại vui như vậy. Hấn bị ta làm cho gương mặt méo mó giống như quái vật ấy, nhưng hấn cơ bản đã là quái vật rồi.

“Tiểu quỷ bướng bỉnh.” Hắn lấy tay bóp mũi ta, ta liền dùng hai tay niết mặt hắn. Chúng ta cứ như vậy mà rà qua soát lại, cười ngất ngư, không khí vô cùng vui vẻ.

“Phanh!” Một tiếng nổ lớn, gió xoáy thổi tung cửa phòng. Khi cơn lốc dừng lại thì một thân bạch y bỗng từ đâu xuất hiện.

“Bạch Hổ ca ca.” Thanh âm nũng nịu vang lên trong phòng chúng ta, khiến ta không kiềm được mà rùng mình một cái.

“Người tới đây làm gì?” Hắn trừng mắt xem xét nữ nhân kiều mị kia. Ta cảm thấy giữa họ có điều gì đó khác lạ.

“Bạch Hổ ca ca, người thật là vô lương tâm a, nhanh như vậy đã quên mất người ta rồi.” Bạch y nữ nhân sai bước, uốn éo chiếc eo thon nhỏ bỏ nhào vào lòng Bạch đại ca mà làm nũng.

“Người tránh ra đi, có gì to tát đâu mà làm bộ dạng như vậy.” Bạch đại ca sắc mặt tái nhợt, trên đầu từng giọt từng giọt mồ hôi vĩ đại rơi xuống trước ngực nữ nhân kia.

“Bạch Hổ ca ca, ta nhớ người lắm a.” Mắt ta mở trừng trừng nhìn cô ả. Đồ lăng lợ, dám hôn Bạch đại ca của ta. Nàng vừa bước vào cửa liền xem nhẹ sự tồn tại của ta, dù ta nhỏ bé nhưng cũng được Bạch đại ca chính miệng thừa nhận ta là nương tử của hắn. Nàng dựa vào cái gì mà dám giở thù thân mật với hắn trước mặt ta. Thật là đáng ghét mà! Trong lòng ta trào lên một cảm giác cực kì khó chịu.

“Tiểu Kim, đừng hiểu lầm, nàng là biểu muội của ta.” Bạch đại ca sắc mặt ngày càng tái nhợt, nhanh chóng vùng thoát khỏi yêu nữ đó. Trong lòng ta nữ nhân này chính là yêu quái, dám quyến rũ Bạch đại ca của ta.

“Cái gì là biểu muội. Ta đây chính là vị hôn thê của hắn. Bọn ta đã đính hôn rồi.” Yêu nữ dùng ánh mắt kiều mị liếc ta một cái, hàm ý bảo ta không nên xuất hiện ở đây. Ta thật hận đến nỗi muốn biến trở lại nguyên hình, phóng tới móc mắt ả ra. Nhưng chỉ vì Bạch đại ca đang ở đây nên ta không làm được.

“Kia là do người tự mình suy tâm vọng tưởng, nương tử của ta chỉ có hắn thôi.” Bạch đại ca lách mình né tránh cái ôm đầy yêu thương nhưng nhớ của ả yêu nữ kia, lấy tay ôm chặt ta từ phía sau.

“Người là nữ nhân sao?” Yêu nữ không tỏ ra giận dữ, mở miệng hỏi, đồng thời quan sát ta từ đầu tới chân.

“Không phải.” Ta thành thật lắc đầu, sư phụ đã dạy ta không được nói dối.

“Vậy người là hổ sao?”

“Không phải.” Cái này chắc chắn không phải. Ta là Hoàng Kim Thử a.

“Người vừa không phải nữ nhân, vừa không phải hổ, dựa vào cái gì mà làm nương tử của hắn? Ta đây chính là Tuyết hổ, cùng Bạch hổ ca ca là trời sinh một đôi a.” Yêu nữ vỗ vỗ cái bàn trừng mắt nhìn ta.

“Ta...ta...” Ta không thể phản bác. Những lời ả nói đều là sự thật.

“Câm miệng, ta nói cho người biết, chỉ có hắn mới là nương tử của ta. Người cút mau!” Bạch Hổ vẽ mặt bằng lãnh khê nhử mày, không khách khí mà ra lệnh đuổi ả đi.

“Ta không đi người làm gì ta?” Yêu nữ quát mắt, nhìn ta trợn trừng. Thật sự là một con hổ cái a.

Người không đi thì ta đánh.” Bạch đại ca tức giận, vung tay chuẩn bị đánh xuống.

“Người có gan thì cứ đánh.” Yêu nữ cố ý ngẩng mặt lên. “Người đừng quên, hôn sự của chúng ta là do Ngọc Đế đích thân làm chủ.”

“Người...người...” Bạch đại ca bất đắc dĩ thu tay về, thở dài một tiếng.

“Bạch đại ca, những lời nàng ta nói là thật sao?” Trong lòng ta bỗng dâng lên một trận đau nhói. Ta chưa bao giờ nếm qua một cảm giác nào như vậy trước đây, y như bị người ta cầm dao từng nhát từng nhát đâm vào tim, đau không thể tả. Nguyên lai hắn đã có một hôn sự mĩ mãn như vậy rồi, hà cớ gì đối với ta còn dây dưa không rõ ràng? Vì cớ gì khiến ta yêu thích hắn như vậy rồi lại nhẫn tâm giáng xuống ta một đòn sét đánh đau đớn nhường này.

Bạch đại ca cúi đầu, vẻ mặt âm hồi. Nhìn vào mắt hắn, ta hiểu đó là sự thật. Lòng ta tan nát, tựa hồ đã mất đi nhịp đập của trái tim.(úi umma Boo ơi, sao cái con chuột này nó sến thế)

“Chuyện này còn phải hỏi sao, sự thật đã bày ra trước mắt, người biết điều thì rút đi.” Yêu nữ sợ ta không chịu đi, liền dùng những lời độc địa khích tướng ta.

“Tiểu Kim, không được đi!” Bạch đại ca ngẩng đầu, hai tay ôm chặt lấy ta, ánh mắt đau thương van nài ta đừng thoát ly nơi này.

“Yên tâm, ta không đi đâu hết. Yêu nữ đó đừng hòng dùng quỷ kế lừa ta rời khỏi ngươi.” Ta chọn ái nhân đầu cần phải để tâm đến bạch y yêu nữ đó, chỉ vài lời nói mà muốn ta ly khai nơi này hả, ta không ngốc thế đâu. Bạch đại ca tốt với ta như vậy, cho ta ăn toàn cao lương mỹ vị, hơn nữa ánh mắt hắn tha thiết như thế, ngu cũng biết hắn thật chung tình với ta a. Ta cóc cần biết là Thiên Vương lão tử hay Ngọc Hoàng đại đế, chỉ cần ta muốn thì tuyệt đối không buông tay.

“Như vậy là tốt rồi.” Hắn nhất thời cao hứng ôm lấy ta xoay vòng vòng, sắc mặt cũng đã hồng nhuận đi không ít, một chút cũng không tái nhợt như lúc nãy.

“Chóng mặt, chóng mặt a...” Hắn cứ xoay liên tục, ta không bị yêu nữ kia làm cho khốn đốn thì cũng bị hắn làm cho say xẩm mặt mày.

“Đến đây, mau nằm xuống nghỉ ngơi đi.” Hắn xem ta như trân bảo, cẩn thận đặt ta xuống giường, mỉm cười vuốt vuốt đầu ta.

“Ai, có người chính là nhìn không được, ăn cũng không xong.” Nhìn yêu nữ mặt mày tái xanh, ta không khỏi thỏa mãn trong lòng. Nguyên lai ở cạnh Bạch đại ca so với được ăn mỹ vị còn vui hơn nhiều, hảo a, hảo a, ta rất thích.

“Hừ, các người chờ đó!” Yêu nữ không chịu nổi kích động, tông cửa chạy ra ngoài.

“Nàng ta cuối cùng cũng chịu đi.” Nhìn thấy con hổ cái đã đi khỏi, hắn thở phào nhẹ nhõm.

“Hãy nói thật đi, ngươi cùng nàng ta chung quy là như thế nào?” Ta ngoài mặt tỏ ra kiên cường, nhưng kì thực trong lòng rất rối loạn, vừa rồi cũng chỉ là làm dáng chọc cho ả tức khí bỏ đi thôi. Hiện giờ chỉ còn lại ta và hắn, đương nhiên phải làm rõ mọi chuyện.

“Nàng ta thật sự là biểu muội của ta. Trước đây ta cũng hay cùng nàng ấy du sơn ngoạn thủy. Một lần, Ngọc Đế thấy chúng ta thanh mai trúc mã, tình cảm thân thiết liền chỉ phúc giao hôn. Vốn là qua năm này ta sẽ cùng nàng thành thân, nhưng ta lại gặp được ngươi. Tiểu Kim, ta thề tuyệt đối sẽ không lấy nàng ta.” Hắn giơ tay ra thề, ta nhanh chóng kéo tay hắn lại. Thân là Thần Quân thì không được tùy tiện thề thốt, nếu đã thề mà dám làm trái thì sẽ bị thiên phạt nặng lắm đó.

“Ta tin lời ngươi, nhưng hôn sự của ngươi là do Ngọc Đế chỉ định mà.” Ta không lạc quan như hắn, lời của Ngọc Đế là tuyệt đối không thể bất tuân. Đừng tưởng ta chỉ biết ăn, gặp những vấn đề trọng đại ta đều suy nghĩ rất cẩn thận.

“Ngày mai ta sẽ thượng tấu Ngọc Đế, thỉnh người cho ta huỷ bỏ hôn ước với nàng.” Hắn hôn nhẹ tay ta, gắt gao ôm chặt lấy ta. Xem ra hắn đã hạ quyết tâm phải giải quyết cho được chuyện này.

14. Chương 14

“Không, không cần.” Ta rút tay về, chuyện này nếu kinh động Ngọc Đế thì chỉ sợ sẽ làm sự việc thêm nghiêm trọng mà thôi. Thử hỏi Ngọc Đế sao dễ dàng tác hợp cho ta và hắn, việc này nếu đem ra bàn cãi e rằng ngài lập tức bảo hắn ngay hôm đó phải thành thân. Như vậy ta và hắn xem như hết hy vọng. Việc này nên dừng lại ở đây thôi, đợi sau này có cơ hội rồi hãy nói. Nhưng sao lòng ta có chút bất an. Cảm giác giống như sắp có chuyện nghiêm trọng xảy ra.

“Hảo, hảo, tất cả theo ý ngươi.” Hắn thấy ta đáng vẻ khấn trương liền chiều theo ý ta ngay.

“Ta đói bụng.” Miễn cưỡng bản thân vui vẻ trở lại, nhưng nghĩ đến tương lai của ta và hắn, ta chỉ thấy một màu ảm đạm.

“Hảo, người cứ nằm đây nghỉ đi, ta đem đồ ăn về cho người.” Hấn nhìn ta tươi cười rạng rỡ, tảng đá trong lòng ta cũng được trút bỏ phần nào.

“Ân.” Ta quay vào trong, không muốn cho hấn thấy mặt. Trước giờ đều vậy, ta hề nghĩ gì thì trên mặt đều thể hiện ra hết.

“Đi nha.” Cửa phòng vừa đóng lại thì nước mắt ta liền trào ra, sống mũi cay cay, trong lòng đau không tả xiết. Ta ôm lấy gối, vùi mặt vào để hạ bớt tiếng nấc nghẹn ngào. Nguyên lai mùi vị biệt ly lại khiến người ta khó chịu đến vậy. Chẳng trách được những cặp tình nhân chốn trần gian khi chia lìa đều lưu luyến không rời. (Sao bé tự nhiên đi tự kỉ sớm vậy? Thấy thương chưa. Thích dúi gà ở đây đến vậy sao?)

“Đồ ăn tới rồi.” Không lâu sau, cửa phòng bật mở, ta nghe thấy tiếng hấn từ ngoài vọng vào.

“Bạch đại ca, ta ra ngay đây.” Ta nhanh chóng lau khô nước mắt, ra vẻ trấn tĩnh bước xuống giường ngồi lại cạnh bàn. Ta nhìn cả bàn bày đầy mỹ thực, cũng chẳng biết nói gì cho phải.

“Nhanh ăn đi.” Lúc này hấn đặc biệt ôn nhu, nhìn ta mỉm cười tựa đoá hoa nở rộ giữa ngày xuân, khiến lòng ta trở nên ấm áp.

“Thơm quá.” Có đồ ăn, ta tạm quên đi những chuyện không vui, cầm đũa gấp một miếng bỏ vào miệng.

“Ngon không?” Hấn chăm chú nhìn ta.

“Ngon.” Ta không nhanh không chậm gặt đầu, đồ ăn hôm nay không hiểu sao đặc biệt ngon.

“Nếu ngon thì ăn nhiều một chút đi.” Thanh âm của hấn bỗng hơi khác, nhưng do ta chỉ vui đầu vào ăn nên không để ý cho lắm.

“Người...người...” Đến khi ta phát hiện có điều không ổn thì mọi chuyện đã quá muộn, ta vô lực ngã xuống bàn, tứ chi mềm nhũn, ngẩn đầu nhìn hấn.

“Ha ha, thật là một con chuột ngu xuẩn.” Hấn xoay người một cái.....Không, hấn là do âyêu nữ biến thành để hại ta.

“TA KHÔNG PHẢI CON CHUỘT, TA LÀ HOÀNG KIM THỦ.” Ta vẫn còn thì giờ để tranh cãi một vấn đề vốn chẳng liên quan gì ở đây, một chút cũng không phát hiện nguy hiểm đang cận kề.

“Dù sao người vẫn là đồ đồg.” Ắ phát ổng tay áo. Ta lập tức hiện nguyên hình. Chỉ kịp thấy ắ từ trong áo lấy ra một cái túi màu đen rồi đem ta bỏ vào đó.

“Buông, mau thả ta ra.” Khi bị bỏ vào trong túi, khí lực của ta cũng hồi phục nhưng làm cách nào cũng không biến trở lại nhân thân được, chỉ còn biết ra sức gào thét, dùng móng vuốt cố cào rách cái túi.

“Người cứ ngoan ngoãn ở trong đó đi. Người không mở nổi túi Càn Khôn này đâu. Hahaha!” Thanh âm của ắ thật đáng sợ, khiến ta dựng hết cả kim mao. Nhưng ắ muốn bắt ta để làm gì? Sẽ không đem ta thay thế điểm tâm chứ?

“Thả ta ra, Bạch đại ca không thấy ta hấn sẽ lo lắm đó.” Hy vọng ắ nể mặt Bạch đại ca mà chịu thả ta.

“Viễn vông, Bạch hổ ca ca là của ta.” Ta vì một lời mà lộng xảo thành chuyên*. Ắ giờ chẳng những không thả ta mà còn dùng phép thuật che đi âm thanh của ta.

“Hừ, người cho người là ai hả?” Nghe tiếng đóng cửa, lòng ta rất hoang mang, biết rằng lần này khó thoát.

“Bạch đại ca, mau tới cứu ta.” Trong lòng ta thầm cầu nguyện. Ta hiện giờ chắc đã ly khai Bạch Hổ Sơn rất xa rồi. Thật không biết ắ định đem ta đi đâu.

=====

*lộng xảo thành chuyên: ý như câu “chứa lợn lành thành lợn què”. Ở đây tiểu thủđịnh lòi Bạch Hổ ra để làm Tuyệt Hổ sợ mà thả hấn, nhưng không ngờ là càng làm Tuyệt Hổ ghét hấn hơn.

15. Chương 15

Ta ở trong túi Càn Khôn gào thét đến khản cả giọng, khan cả cổ, nhưng một chút âm thanh cũng không lọt được ra ngoài. Cúi đầu nhìn lại móng vuốt của mình, hảo đáng thương a, tất cả đều bị mài mòn hết rồi. Ta đành bất đắc dĩ ngồi yên trong túi thở dài một tiếng. Tất cả hy vọng của ta giờ đều tập trung hết vào Bạch đại ca, mong hắn mau chóng xuất hiện cứu ta đi a.

“Con chuột nhỏ, người nói xem, ta nên hầm người hay đem kho tàu thì ngon hơn?” Đi cả ngày trời, con hổ cái này cũng lên tiếng nói chuyện, có điều những lời ả nói chỉ khiến ta tức chết mà thôi.

Ta dùng toàn bộ sức lực đá vào cái túi, đem tất cả bất mãn trong lòng thể hiện ra một cách quyết liệt. Muốn ăn thì cứ việc, cái gì mà hầm rồi kho tàu, sao không đem ta đi ngâm giấm luôn đi. Ta nghiêng răng ken két, phần hận cùng cực.

“Được rồi, người không lên tiếng thì xem như là đồng ý nha. Vậy một nửa đem hầm, một nửa đem kho tàu đi. Nói thật, ta món ngon gì cũng đều thử qua rồi, duy chỉ có thịt chuột là ta chưa được nếm thử thôi. Lần này xem ra có thể thưởng thức được thịt tiên thử rồi.” Chết rồi, ta nuốt nước miếng đánh ực một cái, xem ra cái mạng nhỏ của ta lần này khó giữ rồi a. (Con hổ này bị thiếu muối a. Con chuột mập này được mấy lạng mà đòi vừa kho tàu vừa hầm? o___o)

“Món gì mà ngon vậy? Ta cũng muốn ăn.” Bỗng từ đâu một giọng nam nhân trong trẻo vang lên. Nhưng lời nói của hắn khiến toàn bộ hy vọng của ta đều tan biến tất tần tật.

“Ai đó?” Ta cảm nhận cái túi đang bị xiết chặt lại, xem ra nam nhân này không phải đơn giản a.

“Người nói cho ta biết trước người muốn ăn cái gì, rồi ta sẽ nói cho người biết ta là ai.” Hắn không là đồng đạo của ta, vì cố gì xen vào chuyện này đoạt lấy lão thử đây? “Hảo, thứ ta muốn ăn chẳng qua chỉ là con chuột. Ta đã trả lời người thì người nên khai rõ thân phận đi.”

“Chuột? Ta thích lắm a. Nghe nói đệ tử của Chu Tước Thần Quân cũng là một con chuột. Không biết có phải con này không?” Oa, ta nổi tiếng đến vậy sao? Ngay cả cái tên không rõ lai lịch này mà cũng biết đến sự tồn tại của ta nữa. Bất quá ta thực không cam lòng khi cứ bị bọn họ gọi là con chuột này, con chuột nọ. Nếu ngay lúc này ta có thể nói chuyện, ta nhất định sẽ hét thật to cho bọn họ biết ...Ta là Hoàng Kim Thử.

“Con này không phải cái con mà người nói.” Con hổ cái này tính bơ nói xạo a.

“Có phải hay không để ta xem là rõ.” Thanh âm của nam nhân từ từ tiến sát lại bên ta.

Ta ở bên trong túi cảm nhận được một luồng khí lực vừa cương vừa nhu, vừa nhanh vừa chậm. Chờ đến khi nguồn lực biến mất ta mới phát hiện được mình đã có thể nói chuyện trở lại.

“Uy, người có thể lên tiếng được rồi đó.” Nam nhân bên ngoài hướng mặt vào ta hét to một tiếng.

“A” thanh âm quá lớn khiến ta hoảng sợ, té ngựa ra sau lăn một vòng mới dừng lại.

“Uy, người có phải là con chuột ta vừa nói đến không?”

“TA KHÔNG PHẢI CON CHUỘT, TA LÀ HOÀNG KIM THỬ.” Cuối cùng ta cũng có thể nói chuyện trở lại. Ta liền ra sức thét to phản bác hắn. Cơm có thể ăn bậy chứ nói thì không thể nói bậy được a.

“Không quan tâm, người chỉ cần trả lời là phải hay không thôi.” Hắn thở dài bất đắc dĩ.

“Phải.” Vẫn là lo cứu mạng mình quan trọng hơn, về vấn đề là chuột hay Hoàng Kim Thử thì để sau này giải quyết cũng được.

Tâm lý của ta phần nào đó đã ổn định rồi, chỉ cần không ở trong tay con cạp cái này là được. Nhưng sao lâu quá vẫn chưa thấy hắn cứu ta ra a. Hắn làm cái quỷ gì thế, chung quy là có cứu ta hay không đây?

“Nghe thấy không? Hắn chính là đệ tử của Chu Tước Thần Quân đó. Xem ra ta phải nhúng tay vào chuyện này thôi.”

“Cư nhiên xen vào việc của người khác, xem ta xử lý người!” Bởi vì ta đang ở trong túi nên cái gì cũng không thấy, chỉ mơ hồ nghe được tiếng gió, tiếng đánh nhau, và kết thúc là âm thanh đau đớn của con hổ cái mà ta muốn nghe nhất. Ta ở trong túi không ngừng la hét “Hổ cái thua rồi... Hổ cái thua rồi ...”

“Người cứ chờ đó!” Con hổ cái quăng lại mấy câu trước khi tháo chạy. Tuy ta không thấy được gì nhưng nghĩ đến bộ dạng cụp đuôi bỏ chạy của ả, ta không nhịn được cười. Báo ứng, báo ứng a...

“Ân nhân, mau thả ta ra ngoài.” Ta muốn thấy cảnh con hổ cái bỏ chạy như thế nào, màn kịch hay như vậy làm sao bỏ qua được a.

“Ta không phải ân nhân của người, vậy nên không nhất thiết phải thả người ra.”

Cái gì cơ, cứu ta nhưng lại không chịu thả. Chả nhẽ muốn đem ta về làm thử thực sao? Thật là đáng sợ mà! Ta mà căng thẳng thì đầu óc chỉ có thể nghĩ đến thức ăn, cái bụng cũng bắt giắc kêu lên vài tiếng.

“Di, đây là âm thanh gì vậy?” Hắn nghe thấy âm thanh biểu tình từ bụng ta thì thập phần hứng thú, cầm cái túi lắc qua lắc lại.

Ta đây đã đói hoa cả mắt, còn bị hắn lắc liên tục khiến ta như người say, loạng choạng ngã sang trái, nghiêng sang phải, trời sao quay mòng mòng.

“Uy, người không sao chứ?” Hắn thấy ta không lên tiếng, lại dùng sức mà lắc hai cái.

“Cứu.....mạng.....a!” Khí lực ta hoàn toàn cạn sạch, thanh âm yếu ớt, thật nghi ngờ đây có phải là giọng mình không. Ta hiện giờ vô lực rồi.

“Nói lớn lên, ta nghe không thấy.” Giọng hắn tràn đầy khí lực, so với ta thì khỏe hơn nhiều.

“Ta không được rồi.” Xem ra ta thật sự phải chết đói trong cái túi này rồi. Chỉ hy vọng sau khi chết, hắn không đem ta về làm thử thực, mà cho ta chết toàn thây, đem về chỗ Bạch đại ca cho hắn làm kỷ niệm.

“Được rồi, được rồi, ta thả người ra.” Thanh âm của hắn vội vàng hơn.

Miệng túi lộ ra chút ánh sáng. Ta có cảm giác đã mấy kiếp trôi qua, dụi dụi mắt, vầng thái dương chiếu rọi trên người, thật ấm áp và thoải mái vô cùng. Nhờ ánh mắt trời mà ta khôi phục được một ít nguyên khí, vội tự mình nhảy ra khỏi túi Càn Khôn, vừa vịn rơi vào tay hắn.

Trước mắt là một nam tử ngoại hình không tệ, dáng người ngay thẳng, bất quá khoé mắt lộ ra chút trẻ con, so với Bạch đại ca của ta vẫn kém hơn một chút. Nhưng sao ánh mắt hắn nhìn ta thật khủng bố a, giống như sắp sửa ăn tươi nuốt sống ta vậy. Tuy rằng hắn đã cứu ta, nhưng mà ta không thể đem thân mình ra bồi cho hắn được. Ta lập tức ghé vào tay hắn, cúi đầu một cái tỏ vẻ cảm ơn.

“Nguyên lai người có bộ dáng như thế này sao. Thật là đáng yêu a.” Hắn đem ta đưa tới trước mặt, dùng tay kéo nhẹ lỗ tai ta. Dù sao hắn đã cứu ta một mạng nên ta cũng không nhúc nhích, đứng yên cho hắn vuốt ve.

“Đa tạ đã cứu giúp.” Ta chính là một Hoàng Kim Thử rất có lễ nghĩa, đây cũng chính là công lao mà sư phụ bỏ ra trong nhiều năm để dạy dỗ ta.

“Nhắc tay chi lao, thấy người đáng yêu như vậy, nay ta đem người về làm sủng vật.” Hắn khép bàn tay lại, cầm chặt ta trong tay.

“Không cần, buông ta ra.” Tuy rằng là ân nhân cứu mạng nhưng cũng không được cưỡng quyền bắt ép ta về làm sủng vật. Ta liều mạng vùng vẫy.

“Không được, ta quyết phải đem người về.” Hắn đưa tay trái ra, một vật quen thuộc xuất hiện trước mắt ta.

Không được a! Thì ra cái vật trông quen quen đó chính là cái kim lung. Ta không muốn vào trong đó nữa đâu, ta khó khăn lắm mới thoát khỏi nó mà. Hắn không thèm để ý đến sự phản đối của ta, mạnh mẽ đem ta ném vào trong rồi khoá cửa lại.

“Thả ta ra, Bạch đại ca chắc chắn đang đi khắp nơi tìm ta.” Ta khua loạn xạ trong kim lung (mi là cái chuông ah), hắn nhất định là có ý không để ta đi.

Rồi Bạch đại ca lâu như vậy, không biết bây giờ hấn ra sao? Nghĩ đến hấn là ta lại sốt ruột, trong lòng hỏa nhiệt phùng phùng.

“Bạch đại ca? Là Bạch Hổ sao?” Hấn vuốt vuốt cằm.

“Đúng, là hấn đó.” Ta dùng hết sức gật đầu.

Không nói đến việc ta là đồ đệ của Chu Tước, chỉ bằng việc ta và Bạch đại ca có quan hệ, hấn cũng phải thả ta ra.

“Chuyện này thật thú vị a, thế thì ta càng không thể thả ngươi.” Hấn linh khởi (là nhắc lên ấy o___O) kim lung trong tay bước đi. Tội nghiệp cho ta, giờ như cá chậu chim ***g mất hết tự do.

“Thả ta ra, thả ta ra.” Dọc đường có rất nhiều người, ta thấy thế liền cố sức nắm chặt song sắt, ra sức kêu gào. Hy vọng người đi đường chú ý mà cứu ta ra.

“Yêu quái, yêu quái a!” Ta xem ra không lên tiếng còn tốt hơn. Vừa mở miệng nói thì tất cả mọi người xung quanh đều hoảng sợ bỏ chạy mất. Ta sao có thể quên mất đây là nhân giới, động vật mà có thể nói chuyện không là yêu quái thì là gì. Xem ra ta vô phương thoát thân a.

“Giọng của ngươi cũng lớn thật đó, không phải là ngươi đang đói bụng sao?” Lại là cái tên nam nhân bộ mặt tà ác ấy. Ta tuy là đói đến nói không ra hơi, nhưng hận nhất là không thể xơi thịt hấn để lót dạ cho hả giận.

Hấn nhắc tới làm bụng ta lại kêu rống lên, vuốt vuốt bụng, nói gì thì nói, cũng đã mấy ngày ta không ăn. Vừa rồi cũng chỉ là hồi quang phản chiếu (có sức sống được tí xíu trước khi “hy sinh” ah), ta bây giờ chỉ có thể dựa song sắt, không thể động đây, hướng ánh mắt đáng thương nhìn hấn.

“Ân, hiện tại ngươi là sủng vật của ta, ta sẽ không để ngươi bị đói đâu.” Hấn sờ sờ cằm, mang ta và kim lung đến một tử lâu.

Hấn đặt kim lung lên bàn, gọi tiểu nhị tới kêu vài món, nếu biết hấn gọi món gì thì ta đã chẳng cao hứng như vậy.

“Đến đây, ăn món thịt kho tàu này đi.” Hấn dùng đũa gắp một miếng thịt đặt trước mặt ta.

Ta chính là cực kỳ ghét mấy món nửa nạc nửa mỡ này, nhìn đã phát ngấy, còn muốn ta ăn? Tức giận, ta bay lên, một cước đá bay miếng thịt ra khỏi ***g. (hãy tưởng tượng Tiểu Kim bay người lên, lộn 1 vòng rồi tung chân đá bay miếng thịt, hắc hắc...)

Hấn ngăn người: “Ngươi không thích sao? Vậy ăn cái này đi.” Hấn có vẻ tốt hơn nhiều so với suy nghĩ của ta, lại gắp một món khác cho ta.

Ách... một miếng khổ qua, lại một món ta ghét. Thật không rõ hấn có muốn cho ta ăn hay không?

Đến gần miếng khổ qua, đá cho nó mấy phát, ta mạnh mẽ biểu tình sự bất mãn trong lòng.

“Ngươi thật là kén chọn mà.” Hấn buông đũa, rống lên một tiếng, trừng mắt nhìn ta, xem ra hấn thật sự sinh khí rồi.

“Hừ.” Ta cũng có chính kiến mà, tức quá... Mặc kệ hấn, ta không thích ăn hấn ép cũng vô ích.

Hấn đem ta ra khỏi ***g, tổng toàn bộ thức ăn trên bàn vào miệng ta “Ngươi không muốn ăn cũng phải ăn.”

“Không cần, khụ khụ...” Thật là khó chịu, thấy sắp nghẹt thở đến nơi, ta liền há miệng cắn tay hấn một cái.

“Đáng chết, ta giết ngươi!” Bộ mặt hấn trong thoáng chốc trở nên hung tợn, thủ quyền giơ lên.

Ta sợ hãi đến nhắm nghiền hai mắt, chờ một đòn tước đi mạng sống của ta từ hấn. Hết rồi... Bạch đại ca, chúng ta đành hẹn lại kiếp sau...Hết rồi... Sư phụ, người kiếp sau xin hãy tiếp tục nhận ta làm đồ đệ.

“Thanh, ngươi đang làm gì vậy? Mau thả hấn ra!” Một giọng nói không khác gì thanh âm của thiên sứ, đem ta từ quỷ môn quan trở về.

16. Chương 16

Ta hé mắt, muốn xem lần này ai là ân nhân cứu mạng. Oa, vị đại ca này cũng rất tuấn tú nga, bắt quá ở hần cho người khác một cảm giác thật băng lãnh. Nhưng hần dù sao cũng cứu ta một mạng, cho hần chín mươi điểm vậy.

“Huyền, người đến đúng lúc lắm, ta phải giải quyết con vật này, hần dám cắn ta.” Bất được biểu tình trên mặt hần có chút thay đổi, đối với người kia làm nũng một phen. Ta không thể tin vào mắt mình nữa, hạ sơn chỉ vài ngày, liền đụng một cặp mỹ nam tử, cùng ta với Bạch đại ca có mối quan hệ giống nhau. Nếu đã là đồng mệnh tương liên thì ta có thể bỏ qua cho hành động muốn giết ta lúc nãy của hần.

“Thanh, hần là đệ tử của Chu Tước, hơn nữa Bạch Hổ cũng đang tìm hần khắp nơi.” Băng lãnh nam nhân tiến lại, có ý cứu ta khỏi ma trảo của tên kia.

A! Bạch đại ca đang tìm ta. Khẳng định là đã phát hiện ra ta bị yêu nữ bắt đi nên hần mới chạy đi cứu ta. Ta hảo hảo cảm động nga, lệ thiếu chút nữa là trào ra.

“Ta biết, nhưng chúng ta đều là tứ thần, tại sao phải sợ?” Tên nam nhân kia cười lạnh hai tiếng, đem ta một lần nữa bỏ vào kim lung.

Ôi! Trời ơi, tên này cùng băng lãnh nam nhân kia cũng là Thần Quân. Ta là hạng phi thường may mắn nga, xuất môn không bao lâu thì đã liên tục hội kiến tam vị thần quân. Tên nam nhân đáng sợ kia tự là Thanh, vậy hần là Thanh Long trấn giữ phương Đông? Còn nam nhân lạnh lùng này tự là Huyền, vậy không phải là Bắc phương Huyền Vũ sao? Bọn họ lại là ái nhân? ...Đầu ta hiện ra vô số câu hỏi.

“Này không phải việc có sợ hay không, mà là dù có ghét hần cỡ nào cũng phải chờ sự phụ hần đến rồi mới phân xử.”

Vẫn là Huyền Vũ thấu tình đạt lý, ta gật đầu chấp nhận, sợ tên Thanh Long kia lại nổi điên đòi bóp chết ta, ta thật vẫn còn muốn lưu lại cái mạng nhỏ này a.

“Chính là, chính là...hần cắn ta đau quá a.” Ta không có hoa mắt chứ, ánh mắt Thanh Long vừa ai oán vừa quyến rũ, vẻ mặt cũng thật đáng thương a, đem ngón tay bị ta cắn một chút đưa đến trước mặt Huyền Vũ. Này tứ thần không phải đều có pháp thuật tự chữa thương sao? Hơn nữa vết thương lại nhỏ xíu, chẳng đáng để tâm đến nữa là.

Chung quanh vang lên tiếng kinh hô, băng lãnh Huyền Vũ không để ý đến đám người đang vây quanh, cầm lấy ngón tay bị thương của Thanh Long, mút vào miệng. Buồn nôn quá a! Kim mao của ta đồng loạt nổi hết cả lên. Còn tên Thanh Long kia thì hai má sớm đã ửng hồng e lệ. Thật khiến ta hoài nghi hần và tên Thanh Long hung bạo lúc này là cùng một người a?

Chậm đã, chậm đã, ta suy nghĩ lại một chút, không đúng nha, vết thương này là do ta cắn, Huyền Vũ như vậy có tính là gián tiếp hôn ta không? Không được a, nụ hôn của ta chỉ dành cho Bạch đại ca thôi, cho dù là Thần Quân cũng không thể làm bậy a.

“Nhả ra, nhả ra!” Ta không nghĩ nhiều, lên tiếng phá vỡ bầu không khí lặng mặng.

“Người muốn chết sao!” Gương mặt Thanh Long trở nên thật đáng sợ, sắc mặt sẫm lại, hần sẽ không vì ta phá hỏng đại sự thân mật của hần mà giết ta chứ?

“Đưa hần lại đây cho ta.” May thay Huyền Vũ ra mặt giúp ta. Lần này ta dễ dàng rời khỏi kim lung đi đến tay Huyền Vũ.

Huyền Vũ đem đặt lên bàn làm cho ta chính mình trạm hảo: “Người muốn nói gì thì nói đi.”

Vẫn là Huyền Vũ phân rõ phải trái, ta vượt lại đám lông mà vừa rồi bị Thanh Long loạn động. “Người không thể mút cái miệng vết thương kia.”

“Tại sao?” Huyền Vũ nhìn ta khó hiểu.

Trán ta đỏ đầy mồ hôi lạnh, là có nên nói hay không? Nếu không nói thì sẽ có lỗi với Bạch đại ca, còn nói ta với hắn có mối quan hệ không đáng tự hào gì, thật là khó xử a.

“Được rồi, chuyện đó tính sau. Người vừa rồi vì cái gì lại cắn Thanh?” Biết ta khó xử, Huyền Vũ bèn chuyển đề tài.

Lời còn chưa dứt, ta vừa khóc vừa kể tội: “Hắn, hắn đem cho ta toàn những món ta ghét nhất, ta không ăn được hắn liền cạy miệng nhét đồ ăn vào nên ta mới cắn”. Tại hắn mà ta phải kiệt sức thế này này. (Uy, người kiệt sức mà cái mồm người còn to thế a)

“Phải thế không?” Huyền Vũ quay đầu nhìn Thanh Long.

“Hắc hắc, ta thật không biết hắn ghét những món này a.” Thanh Long ngượng ngừng gãi đầu, hoàn toàn mất đi bộ dáng kiêu ngạo vừa rồi.

“Người thật là, hắn là con chuột, đương nhiên không thích ăn mấy thứ này”. Cả Huyền Vũ cũng bảo ta là con chuột. Cả ngày hôm nay, không biết ta đã sửa bao nhiêu người rồi, chẳng lẽ bắt ta phải điểm ba chữ “HOÀNG KIM THỦ” trên ót bọn họ mới không gọi sai sao?

“Thế hắn phải ăn gì?” Thanh Long tò mò nhìn ta, khiến ta sợ tới mức rụt cổ lại.

“Ta phải ăn chân gà.” Món đó ta thích nhất, đương nhiên phải thừa cơ hội này mà lên tiếng, bằng không bọn họ lại đưa ta mấy món tạp nham thì thảm a.

“Con chuột thích ăn chân gà!” Bọn họ lần này trằm miệng một lời, đồng xem xét ta, giống như ta từ trên trời rơi xuống vậy.

Chân mày của ta cau hẳn lại, có thể nói là đã giáp tử mũi (sống mũi), bất quá hiện tại khó nhận ra. “Ta nhắc lại lần nữa, ta không phải là con chuột, ta là HOÀNG KIM THỦ”

“Người thật muốn ăn chân gà?” Bọn họ chẳng buồn để ý, hỏi ta một lần nữa.

Ta dùng sức gật mạnh đầu, trời xanh tím điểm rồi chân gà hội bay đi (thật xin lỗi a, chúng ta mãi không hiểu nổi ý của bạn thử). Bọn họ liếc nhìn đối phương một thoáng rồi mới kêu tiểu nhị đem chân gà ra. Tiểu nhị sớm bị chúng ta dọa cho ngầy người, trong miệng không ngừng lẩm bẩm “Con chuột biết nói a”, đến khi Thanh Long vỗ mạnh bàn một cái, hắn mới tỉnh lại, chạy như bay vào trong đem ra một đĩa chân gà thơm ngon đặt trên bàn, xong lại chạy biến đi, giống như sau lưng có người đang truy hắn.

“Ăn ngon, ăn ngon.” Vì không muốn dọa mọi người, ta không biến thành nhân thân, đem trụ chân gà mà gặm.

“Ta thật là lạ a, sư phụ người không biết dưỡng người như thế nào mà lại để người đói.” Thanh Long hứng khởi nhìn ta. Ta giận dữ liếc mắt nhìn Thanh Long, hắn vừa mới nói cái gì, làm như sư phụ bỏ đói ta không bằng, “Ta hiện tại không phải do người ban cho sao? Hoàn toàn không liên quan đến sư phụ ta”. Vừa ăn vừa chỉ tội có thể xúc tiến tiêu hóa a.

“Người muốn chết?” Thanh Long một lần nữa biến sắc, thật là khủng bố a, thật không biết bằng lãnh Huyền Vũ thế nào có thể luyện thượng hắn.

“Dừng tay !” Âm thanh này không phải của Huyền Vũ, nhưng thật quen thuộc a.

“Bạch đại ca!” Ta bỏ cái chân gà đang ăn dở, ba bước chạy hai bước bay về phía người trước mặt.

Đúng là Bạch đại ca, cảm giác hảo chân thật. Ta ngẩng đầu nhìn kỹ Bạch đại ca, thật là tiêu tụy a, lòng bỗng đau nhói. Hắn, râu trên mặt cũng không cạo, tội nghiệp quá a, nếu trên người hắn không phát ra mùi hương quen thuộc thật ta dám cũng nhận không ra.

“Bạch Hổ huynh, hữu lễ, hữu lễ.” Huyền Vũ cố kéo quai hàm Thanh Long hướng Bạch đại ca hành lễ.

Bạch đại ca buông ta ra, hướng tới bọn họ hoàn lễ “Huyền Vũ huynh không cần khách sáo.”

Ta lúc này đã yên vị trên vai Bạch đại ca, vuốt vuốt mấy sợi tóc dài của hắn, xót thương thay cho mái đầu đen tuyền giờ lại điểm vài sợi bạc, khiến ta đau lòng vô cùng.

“Tiểu Kim đừng lộn xộn.” Bạch đại ca nghiêng đầu, không cho ta đụng vào phần tóc đã bạc.

“Bạch Hổ huynh đến đây là vì hấn.” Huyền Vũ chỉ chỉ ta. Ta nhìn lại mình một chút, phát hiện trên người vẫn còn dính vết nước sốt của chân gà nướng, và giờ nó toàn bộ đều dính trên người Bạch đại ca, chiếc áo dài vốn đã lấm tấm bụi đường trường giờ càng thêm khó coi.

“Đúng vậy, ta đã đi tìm hấn mấy ngày nay.” Bạch đại ca hướng mắt xuống nhìn ta, ta vươn móng sờ sờ mặt hấn, tỏ vẻ ta không có gì.

“Thật may mắn, Thanh đi theo một con yêu hổ, vừa lúc kịp cứu hấn ra, đang định vật quy về cổ chủ.”

“Huyền, ta phải đem hấn về làm sủng vật.” Thanh Long đến lúc này vẫn còn có cái ý định kia, ta sợ hãi nắm chặt áo Bạch đại ca.

“Này Bạch Hổ huynh, Thanh thực thích hấn, hy vọng có thể thu hấn về làm sủng vật.” Huyền Vũ chưa hiểu rõ mọi chuyện, liền tưởng ta là sủng vật của Bạch đại ca, ngược ngùng hướng Bạch đại ca nói rõ ý muốn.

“Không cần, ta không muốn làm sủng vật của hấn.” Ta là nương tử của Bạch đại ca, như thế nào có thể nhượng cho Thanh Long làm sủng vật, đó là chưa nói ta mà để cho hấn dưỡng, sợ chỉ cần hai ngày là ta đã hồn lìa khỏi xác, nghĩ đến mà phát sợ.

“Người yên tâm, ta tuyệt đối không để người rời khỏi ta.” Bạch đại ca đem ta bỏ vào trong lòng ngực hấn.

“Huyền Vũ huynh, thứ cho ta không thể từ bỏ những gì mà mình thích.”

“Ta muốn có hấn.” Thanh Long không thuận ý, vung vàng nắm chặt góc áo của Huyền Vũ, hấn thật không muốn buông tha cho ta a.

“Bạch Hổ huynh, chẳng lẽ không thể thương lượng một chút sao?” Huyền Vũ nhìn thấy ái nhân phật ý, khó xử nhìn về phía Bạch đại ca.

“Huyền Vũ huynh, ta không ngại thú thật cho huynh biết, người cùng Thanh Long là cái quan hệ gì, ta và hấn chính cái quan hệ đó.” Bạch đại ca nói chuyện hảo hàm xúc, nhưng vậy cũng tốt, không cần nói trắng ra mà đối phương vẫn biết khó mà rút lui.

“Ai da, nếu đã vậy thì xin cáo từ!” Huyền Vũ sắc mặt biến đổi, nhìn ta với ánh mắt đã thấu rõ mọi việc.

“Ta không đi, ta muốn có hấn.” Thanh Long khai tránh khỏi cánh tay Huyền Vũ, vọt đến trước mặt bọn ta.

Ta từ trước tới giờ không biết mình có mị lực đến vậy, thế nhưng hấn thật không biết điều a, ta thật thất vọng khi cái tên Thanh Long khiến người ta phải chán ghét này không mau biến mất, ta thật đã lâu không được nói chuyện cùng Bạch đại ca.

“Thanh, người nghe lời ta, đi thôi.” Huyền Vũ một lần nữa muốn kéo ái nhân bóc đồng của mình đi, nhưng là làm cách nào hấn cũng không chịu nhúc nhích.

“Ta phải cùng người quyết đấu! Ai thắng thì có được hấn.” Thanh Long hướng Bạch đại ca gần từng tiếng thách đấu.

“Hảo, ta nhận lời. Ở trong này kinh thể hải cốc (kinh động dân chúng), chúng ta lên núi đi.” Ta chưa kịp can ngăn liền bị Bạch đại ca đem ra khỏi tửu lâu. Ngay sau đó Thanh Long nổi gót dời đi, Huyền Vũ lắc đầu, bắt buộc đi phải theo cùng, để lại một khoảng không im lặng cho đám người vẫn còn ngơ ngác kia.

“Hưu, Hưu.” trên đỉnh núi bỗng xuất hiện ba nhân ảnh, không cần phải nói cũng biết đó là những ai.

“Bạch đại ca không đánh có được không?” Bọn họ một khi đã khởi (đánh nhau), vô luận là ai bị thương đều không tốt, Thanh Long bị thương, Huyền Vũ sẽ đau lòng, Bạch đại ca cùng hai người kia sẽ kết oán, vạn nhất Bạch đại ca bị thương, ta không chỉ đau lòng mà còn bị rơi vào ma trảo của Thanh Long.

Bạch đại ca sờ sờ đầu ta, đem ta giao vào tay Huyền Vũ, hướng hấn bái chào một cái, rồi trong chớp mắt thân ảnh Bạch đại ca đã phiêu diêu trên không. Huyền Vũ lúc này không thèm ngăn trở để Thanh Long bay lên quyết đấu cùng Bạch đại ca.

Trong một khắc họ đánh đến thiên hôn địa ám, từ trên trời đánh xuống mặt đất, tìm ta cũng theo từng chiêu thức cũng họ mà khua loạn xạ. Đột nhiên một tiếng sấm nổ ra vang dội, Bạch đại ca trên người phiêu khởi một làn sương trắng, hiện nguyên hình một đại Bạch Hổ. Thanh Long cũng không kém thế, sương trắng qua đi, một cự Thanh Long thân dài bảy trượng hiện giữa tầng trung. Một hổ một long quấn chặt lấy nhau khiến ta nhất thời không phân biệt được.

Không xong..... bụng ta lại bắt đầu lên tiến, vừa rồi quả thật vẫn chưa ăn no, hơn nữa vì lo cho Bạch đại ca mà bụng lại càng đói, chính là tại lúc khẩn yếu này ta sao có thể li khai đi tìm thức ăn, phải cố kiềm nén, tiếp tục chuyên tâm nhìn lên không trung. Ui, ta không được nữa rồi, càng nhìn dịch thủy càng tiết ra nhiều hơn, chảy dài xuống đất. Trước kia nhân gian không phải có một món ăn gọi là long tranh hổ đấu sao? Chỉ có điều đó toàn dùng thịt xà và thịt miêu thay thế, còn hiện tại trước mặt ta chính là hàng thật giá thật đích long tranh hổ đấu. Choáng váng, cảm giác trước mắt mình là mỹ thực nhân gian khó kiếm. Ách... Phát hiện chính mình sao có thể có suy nghĩ hoang đường đến thế, ta lắc lắc đầu, rốt cuộc cũng đem cái ý nghĩ đáng sợ này toàn bộ tống xuất đi hết. (Mèn ơi, ai đập cho ta một phát coi, ta đau bụng vì con chuột này quá, há há há.....)

“Uy, uy, người như thế nào rồi?” Huyền Vũ phát hiện ta ngồi trên vai hắn trong trạng thái si ngốc, liền đánh động ta hai tiếng.

“Không có gì, không có gì.” Ta dụi dụi mắt, tiếp tục nhìn về phía Bạch đại ca, loại ý tưởng vừa rồi tuyệt đối không thể lập lại.

“Nơi này xem ra thật náo nhiệt a.” Âm thanh này so với Bạch đại ca có phần nhĩ nhiệt hơn, ta ngẩng đầu tìm hiểu nguồn gốc của giọng nói kia.

Là sư phụ, hảo nhớ thương sư phụ a, ta tựa như được gắn thêm đôi cánh, phốc một cái bay đến chỗ người, chuẩn bị ôm một cái ôm.

Sư phụ mỉm cười, lắc lắc ta, mở rộng vòng tay ôm ta vào lòng, ta một cục bông tròn vo nhào vào lòng người.(Ơ, 1 người 1 chuột, ôm vào lòng bẹp chết chuột sao)

“Trên kia mau dừng tay lại, bằng không ta sẽ mang hắn đi a.” Sư phụ cười tà, đuổi ra thủ lĩnh trụ ta, một mặt hướng về hai vị thần còn đang đánh kia mà uy hiếp.

Ta cắn chặt khớp hàm, trừng trừng hai mắt, đáng thương nhìn Bạch đại ca, tuy rằng không thích cái cách mà sư phụ đưa ra, nhưng có thể ngăn bọn họ tái đấu cũng không phải là chuyện xấu, ta tiếp tục trạng thái đáng thương của mình.

Nào biết Thanh Long đối với sư phụ cũng chẳng kiêng dè, hắn sau khi biến lại thành người trở về mặt đất, lại đối sư phụ trở mặt một cách trắng trợn “Hắn là đồ đệ của người, người muốn thì cứ mang hắn đi.”

Di, hắn vừa rồi không phải một mực tranh giành ta với Bạch đại ca sao? Giờ lại hào phóng đến vậy, kia vừa rồi chỉ là một vở hài kịch thôi sao? Nhưng ta đây không phải là diễn viên hài, thật sự bị cái tên Thanh Long này chọc cho tức chết, ta nhất định phải ăn tươi nuốt sống hắn mới hả dạ a.

“Chu Tước, mau buông Tiểu Kim ra, người không phải đã ưng thuận chuyện của ta và hắn sao?”

Vẫn là Bạch đại ca hảo, vẫn không quên phải mang ta về, ta thật muốn chạy lại hôn hắn mấy cái, bắt quá ta giờ bị sư phụ giữ chặt, không tài nào thoát được.

“Đừng nóng, ta chỉ đùa với các người một chút. Đồ nhi người mau trở về bên Bạch đại ca của người, không hấn dám làm thịt ta luôn này.” Sư phụ thấy mặt Bạch đại ca tái xanh lại, liền cười ha hả đem ta thả xuống đất.

“Bạch đại ca, ta rất nhớ người.” Không cần nói đến lần thứ hai, ta lập tức biến thành nhân thân nhảy vào lòng Bạch đại ca, ngửi thấy mùi hương quen thuộc tâm tình cũng bình tĩnh trở lại.

Bạch đại ca thở dài, vuốt ve ta, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng. Ta định ngẩng đầu hôn lên má hắn, không nghĩ Bạch đại ca sẽ cúi đầu hôn trán ta(hề hề, thế này cảnh tượng ra sao thì mọi người tự hiểu nhá). Huyền Vũ cùng Thanh Long đứng một bên nhìn thấy, bốn mắt mở to như cái chuông đồng.

“Người...các người...” Lần này đến phiên Thanh Long nói không nên lời, bộ dạng thật sự mắc cười đến cực điểm, ta coi như cũng báo thù được một chút.

“Chúng ta như thế nào? Các người vừa rồi so ra còn lớn đảm hơn.” Ta dựa đầu vào ngực Bạch đại ca cọ cọ, đối bọn họ mà nhân mặt, bọn họ ở nhân giới tình chàng ý thiếp, so với ta và Bạch đại ca lá gan có nhỏ hơn đâu.

“Không được vô lễ.” Sư phụ lúc này đứng đây, xích quát một tiếng, ta sợ đến mức nép sâu vào khuôn ngực ấm áp của Bạch đại ca.

“Chu Tước huynh, không nên trách hần, việc này cũng do Thanh mà ra.” Huyền Vũ ngăn sư phụ lại, nói cho người biết là ta không có sai, toàn bộ đều do tên Thanh Long đáng ghét kia gây ra.

“Đúng vậy, đúng vậy, hần còn đem ta ra để thách đấu với Bạch đại ca.” Anh hùng cứu mỹ nhân không phải là không tốt, bất quá kẻ tên cầu hùng này xuất hiện thì lại biến thành chuyện xấu, xấu nhất là làm Bạch đại ca bị thương.

Ta lúc này mới phát hiện trên mặt Bạch đại ca có một vết xước, chắc là bị trầy da, đau lòng ta sờ nhẹ vào, không ngờ nó lại đau đến nỗi khiến Bạch đại ca phải nhíu mày. Ta tức giận trừng mắt hướng Thanh Long, mới phát hiện hần bộ dạng có phần thảm thương hơn. Kim quan tinh xảo bị đánh đến nghiêng sang trái ngã sang phải, quần áo trên người cũng bị phá động không ít, xem ra lần này Bạch đại ca vẫn chiếm được tiên cơ.

“Tiểu Kim, đừng nói nữa, dù sao họ cũng là ân nhân cứu mạng của ngươi.” Bạch đại ca đánh gãy lời ta, mang ta đến trước hai người họ kính lễ.

“Con chuột nhỏ, ta về sau nên hay không gọi ngươi một tiếng tiểu tẩu tử?” Thật sự miệng chó khó mọc ngà voi, lại bảo ta con chuột nhỏ, lại bảo ta tiểu tẩu tử. Hần biết rõ ta là nam nhân còn cố ý kêu ta như vậy, có phải muốn đem ta ra làm trò cười cho Tứ Thần? Bảo ta còn mặt mũi gì khi đứng trước sư phụ đây?

“Câm miệng, ta ghét nhất bị kêu là con chuột.” Ta nhe nanh nha sắc nhọn ra hướng về phía hần, trong lòng không ngừng kiềm hãm ý muốn xông lên cắn nát hần.

“Yêu, con chuột cuối cùng cũng đã giơ nanh vuốt ra.” Thanh Long thuận đà nhéo ta một cái rồi trốn sau lưng Huyền Vũ, đối ta mà làm mặt xấu.

“Bạch đại ca, hần khi dễ ta.” Hảo uỷ khuất, khi không lại để hần chiếm mất tiện nghi, khiến ta giận đến đỏ mặt, nhưng vẫn là không đánh lại hần, đành hướng đến Bạch đại ca rơm rớm nước mắt mà mách.

“Bạch hổ huynh, Thanh hần bướng bỉnh, ta thay hần hướng ngươi bồi tội.” Huyền Vũ đứng trước che chở cho ái nhân, chủ động đối chúng ta mà xin lỗi.

Lúc này sư phụ cũng đứng ra mà hoà giải “Thôi nào, thôi nào, tính ra chúng ta đều là người một nhà, không cần vì một chuyện nhỏ mà tổn hại hoà khí đôi bên.”

Tức quá, tức quá a, sư phụ đã không đứng về phía ta lại để ta bị người khác khi dễ, ta uất ức đến nỗi hai mắt đỏ hồng, người cũng không chịu giúp ta.

“Tiểu Kim, không cần sinh khí, chúng ta về thôi.” Bạch đại ca kéo ta đi, không muốn cùng bọn họ so đo tính toán, ta cũng không cần phải day dưa thêm nữa, dựa vào người hần, để hần tùy ý tác chủ.

“Đi thông thả. Bạch Hổ, chuyện ngươi cùng hần ta đã ưng thuận, vậy các ngươi tính chừng nào thì cử hành hôn lễ?” Đường tính lý khai thì bị sư phụ chặn lại, người còn đưa ra một nan đề làm khó chúng ta. Chuyện của yêu nữ kia ngày nào còn chưa được giải quyết, ta và Bạch đại ca chỉ có thể hữu danh mà vô phận.

“Ta sẽ lập tức đi tìm Ngọc Đế.” Bạch đại ca sắc mặt đại biến, giục ta mau rời khỏi.

“Đừng nóng vội, đừng nóng vội, ta nơi này có chút lễ vật cần đưa.” Sư phụ mỉm cười giữ lấy Bạch đại ca, từ trong người lấy ra một cuốn lụa màu vàng.

“Quá tốt rồi, thật sự quá tốt rồi.” Bạch đại ca tiếp nhận, đọc sơ qua, gương mặt vừa rồi cau có không vui giờ thì hoàn toàn thay đổi, hần cao hứng đến nỗi thiếu chút là nhảy cẫng lên.

Ta cũng nghiêng đầu ngo ngoe thử xem bên trong rốt cuộc viết những gì mà có thể khiến Bạch đại ca vui mừng đến vậy, ngờ đâu ta càng xem càng hưng phấn, thì ra đây là một đạo thánh chỉ, ý tứ đại khái là bãi bỏ hôn sự của Bạch đại ca cùng yêu nữ.

“Chu Tước huynh, ta thật không biết phải cảm tạ huynh như thế nào cho thỏa đáng.” Bạch đại ca nắm chặt hai tay sư phụ, nếu không phải dưới ngời nam nhi có hoàng kim chỉ sợ hấn đã quỳ xuống, dập đầu lạy tạ.

“Ta cũng chỉ là thuận nước giông thuyền. Kì thực từ lâu Ngọc Đế đã biết Tuyết Hồ điều ngoa đánh đá, lần này ả còn quá đáng hơn, dám bắt cóc đồ nhi của ta, vậy là người mượn cớ này mà lên tiếng hủy hôn. Cho nên người cũng không cần phải cảm tạ ta làm gì, chỉ cần mang sính lễ tới là được.” Sư phụ trên mặt hiện nét cười mãn nguyện, khiến ta cảm thấy ngượng ngùng.

Bạch đại ca đối sư phụ trước sau vẫn giữ thái độ cung kính, từ trong người lấy ra một cái hộp gấm giao cho sư phụ “Lễ hỏi ta đã sớm chuẩn bị a.”

Di, Bạch đại ca chuẩn bị từ lúc nào sao ta không biết. Tò mò, ta nghiêng người ngo ngoe.

“Giờ cũng không còn sớm, ta cùng Tiểu Kim trở về chuẩn bị mọi thứ, vài ngày nữa thỉnh chư vị đến dự lễ cưới.” Bạch đại ca bộ dáng sốt ruột, lôi kéo ta rời khỏi đại sơn.

Trở lại Bạch Hổ Sơn, ta tò mò hỏi xem Bạch đại ca rốt cuộc đã tặng cái gì cho sư phụ, Bạch đại ca lộ ánh cười thần bí, khẽ thì thầm vào tai ta.

“Trời ơi!” Sư phụ sợ nhất chính là thứ này.

ChuTước Sơn

ChuTước từ trong người lấy ra cái hộp gấm, Bạch Hổ trước khi đi có nói cái hộp này đợi lúc về mới được khai phong. Hấn trong lòng thấy lạ, liền mở hộp ra.

Đây là cái gì? Một cái trứng? Một cái trứng rất to xuất hiện trước mắt Chu Tước. Đột nhiên trứng nứt ra, một con tiểu ưng từ trong nhảy ra, đưa mắt nhìn ChuTước.

Tiểu ưng phát tiếng kêu to : “Mẹ mẹ, mẹ mẹ.”

Trên Chu Tước Sơn lúc này bỗng vang lên một tiếng hét vang dội : “Bạch Hổ, ta sẽ giết ngươi!” (tội nghiệp chu tước ^-^)

– TOÀN VĂN HOÀN –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-kim-thu-tham-an>